

Chương thứ 10

THANH ĐẠO MINH TUYỂN CHỦ

Tam lão hãy còn muốn đuổi theo, chợt thấy bốn tứ lão Tĩnh Thiên chạy lên, nói:

- Người này một thân võ học, thế gian hiếm thấy nhưng công lực hãy còn chưa đến hoá hầu, qua vài năm nữa chúng ta chúng ta khó mà bì nổi hắn. Nghe nói hắn và Thân Sơn sư đệ diệt tương xử với nhau rất thân, có thể Thân Sơn sư đệ biết lai lịch người này.

Đột nhiên sắc mặt của Tĩnh Thiên lão tăng vụt biến đổi mười phần âm trầm, ngửa mặt nhìn lên mặt trăng trên trời, ngẩn ngơ đến xuất thần.

Sự chuyển biến thái độ này làm cho sáu lão kia ngạc nhiên, họ đều biết sư huynh đã luyện được tâm hồn như nước lặng, hỉ nộ ai lạc trước giờ không hề hiện lộ ra ngoài.

Qua một khắc, Tĩnh Thiên lão tăng can dặn rằng:

- Tĩnh Hoà sư đệ, đệ nói lại với Thiên Minh sư đệ xuất hết đệ tử Thiếu Lâm hàng chữ Thiết, nội trong vài ngày phải tìm được Âu Dương Hải, bắt sống là tốt nhất, đánh chết cũng được. Tĩnh Tâm, Tĩnh Kim, Tĩnh Mộc, Tĩnh Thuỷ, Tĩnh Thổ năm vị sư đệ, chúng ta chia nhau đuổi theo.

Ông ta vừa phát lệnh, cả Thiếu Lâm Tự đã sẵn sàng lên đường. Lại nói, Âu Dương Hải chạy như bay ra khỏi chùa, nhắm hướng con thân cầu của mình chạy đến.

Chàng phi thân nhảy lên Ô Vân Thân Cầu, nhắm thẳng hướng núi mà chạy?

Con ngựa thiên lý thân cầu này phóng bước dồn dập, thật như con thần long chơi giỡn trên không, trong nháy mắt đã phi qua mấy ngọn núi.

Trong lúc chạy như giông như gió, Âu Dương Hải đột nhiên cảm thấy phía sau yên ngựa hình như có một người?

Chàng kinh hãi ghê gớm, tay trái đánh mạnh ra một chưởng?

Ai ngờ chưởng vừa đánh ra, phía sau chẳng có tiếng gì cả.

Lúc thế chưởng của chàng đánh ra, chàng đưa mắt lệ làng liếc ra sau một cái?

Chàng vừa liếc thấy liền vô cùng kinh hãi?

Hoá ra đuôi con ngựa Ô Vân Thân Cầu một người đang nắm lấy.

Âu Dương Hải muốn lên tiếng quát hỏi?

Chợt nghe người ấy nói:

- Người cứ phi ngựa về phía trước, Thiếu Lâm Thất Lão đã chia đường đuổi theo rồi.

Âu Dương Hải nghe vậy vừa kinh vừa mừng?

Mừng là vì giọng nói của người này là Thiết Địch Quái Hiệp.

Kinh là vì ngựa đã chạy nhanh như thế mà Thiết Địch Quái Hiệp lại có thể nắm được đuôi ngựa, dựa vào lực của lông đuôi mà phi hành chân không chấm đất, khinh công tuyệt cao này trên đời chỉ có một.

Âu Dương Hải đã từng thấy qua Vân Trung Nhạc, Cổ Thiên nhân viên, khinh công của hai người này tuy có thể nói là thiên hạ khó kiếm, nhưng nếu so sánh với Thiết Địch Quái Hiệp thì hãy còn kém một bậc.

Ô Vân Thân Câu phi một giờ, đã chạy được hơn bốn mươi dặm.

Âu Dương Hải chọn một khe núi xa khuất, mới dừng ngựa lại.

Chàng tung mình xuống ngựa, đảo mắt nhìn phía sau đuôi ngựa không còn thấy Thiết Địch Quái Hiệp nữa.

Đột nhiên Ô Vân Thân Câu khê hí lên một tiếng, bốn vó khê giơ lên, đầu ngựa gật gật liên tục, đi thẳng tới một phiến đá bên trái.

Âu Dương Hải quay đầu nhìn.

Trên phiến đá nọ có một người ngồi xếp bằng, ông ta bịt mắt bằng khăn xanh, râu dài quá ngực, trong tay cầm một cây sáo bằng thép đen bóng.

Ông ta chính là Bắc hiệp trong Ngũ Kỳ, Thanh Cân Thiết Địch Quái Hiệp.

Ô Vân Thân Câu chạy đến bên cạnh Thiết Địch Quái Hiệp, hí lên khe khê, dùng đầu chuyển qua chuyển lại trên người ông ta, coi bộ rất thân.

Âu Dương Hải thấy vậy kinh nghi không ngớt, nên biết Ô Vân Thân Câu linh thông tính người, đối với người lạ xưa nay không dễ gì gần gũi, con ngựa này đối với Thiết Địch Quái Hiệp tốt như thế, chẳng lẽ bảo mã cũng biết được đại hiệp ?

Chỉ thấy Thiết Địch Quái Hiệp đưa tay khê vuốt lên mặt ngựa:

- Ô Vân, ngươi đã chọn chủ khác rồi, không nên thân thiết như vậy để chủ ngươi khỏi ghen ghét, hãy mau qua bên kia ăn cỏ, ta có lời muốn nói với chủ ngươi.

Ô Vân Thân Câu nghe vậy nhẹ nhàng sai bốn vó chạy đi.

Âu Dương Hải đứng ngẩn ngơ tại đó?

Trong đầu chàng loé lên một tia sáng, chàng buột miệng nói:

- Sư phụ, sư phụ là?

Thiết Địch Quái Hiệp lắc tay ngăn trở câu nói của Âu Dương Hải, trầm giọng quát:

- Âu Dương Hải !

Tiếng quát này của ông ta oai nghiêm, tiêu sái khôn tả.

Âu Dương Hải nghe thấy, giật mình ngược nhìn lên?

Mục quang của chàng và đôi mắt sắc bén của Thiết Địch Quái Hiệp vừa tiếp xúc, bất giác chàng vội cúi đầu xuống. Trong lòng Âu Dương Hải thấp thòm không yên, chẳng lẽ mình đã làm sai chuyện gì ?

Âu Dương Hải nói nhỏ:

- Sư phụ, người khoẻ chứ ?

Nói xong cung kính thi lễ với Thiết Địch Quái Hiệp.

Thiết Địch Quái Hiệp chậm rãi nói:

- Người đã đả thương bao nhiêu người của chùa Thiếu Lâm ?

Âu Dương Hải nghe vậy giật mình, hoá ra ông ta đến đây là để chỉ trích mình giết hại người của Thiếu Lâm Tự.

Âu Dương Hải run run nói:

- Gia mẫu đệ tử bị người của Thiếu Lâm Tự giết?

Thiết Địch Quái Hiệp đột nhiên thở dài nói:

- Máu đỏ đêm nay là do sai sót của lão. Ôi?

Ông ta ngẩng đầu thở dài.

Trong tiếng thở dài này?

Đầy đầy những thống khổ, bi thương, thê lương khôn xiết.

Âu Dương Hải nghe vậy lại giật mình, nói thầm:

?Vì sao sư phụ nói máu đỏ đêm nay là sai sót của người, đây là ý gì ??.

Đôi mắt Thiết Địch Quái Hiệp nhìn vào mặt Âu Dương Hải, chậm rãi nói:

- Người đàn bà dưới chân núi Kỳ Vân Sơn tại Võ Thắng Quan, không phải là mẫu thân sinh ra ngươi, mà là người thị tỳ thân thiết của mẫu thân ngươi.

Âu Dương Hải thất kinh lắp bắp nói:

- Bà? bà ấy không phải là mẫu thân của đệ tử, có? thật không? Kỳ thực

Âu Dương Hải hiện tại đã biết đích xác mình có một bí mật về thân thể lạ lùng mà không thể nói cho người khác, vốn chàng thấy lời di ngôn được viết từ máu tươi, trong bụng vẫn không tin, nhưng giờ nghe Thiết Địch Quái Hiệp nói, chàng hoàn toàn tin rồi.

Trong nháy mắt?

Chàng nhớ lại những bí mật khó giải thích trước kia, bây giờ đều rõ rồi.

Như Lý Xuân Hồng nói:

- Minh từ nhỏ đã luyện qua một môn nội công thần bí.

Như vị Thiết Địch Quái Hiệp này, vì sao bao lần giải cứu mình, giúp đỡ mình, hiển nhiên ông ta biết rõ thân thể của mình.

Thiết Địch Quái Hiệp khẽ thở dài, nói:

- Người từ nhỏ đã được ta giải cứu, giao cho người thị tỳ của mẫu thân ngươi nuôi dưỡng cho đến lớn, đây là sự việc hoàn toàn có thực, làm sao mà giả được?

Âu Dương Hải buồn bã nói:

- Thế thì phụ mẫu thân sinh của đệ tử là ai? Họ hãy còn sống trên đời này không?

Thiết Địch Quái Hiệp than rằng:

- Điều này thì bây giờ ta không thể nói cho người rõ. Nhưng ta có một túi gấm, bên trong có một tờ giấy, viết tên của cha mẹ người và một số chuyện?

Ông ta nói xong, đột nhiên rút từ trong người ra một túi gấm, ném nhẹ cho Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải đưa tay đón lấy túi gấm, chỉ nghe Thiết Định Quái Hiệp dặn:

- Cái túi gấm này bây giờ người không được mở ra, phải đợi đến lúc có người muốn lấy kim tiền này, mới có thể mở ra, hoặc là?

Đột nhiên Thiết Định Quái Hiệp vung tay trái, một tia sáng bắn qua.

Âu Dương Hải đưa tay tiếp lấy, đó là một đồng tiền vàng chế từ vàng nguyên chất, to nhỏ y như đồng tiền bình thường khác, nhưng trên chính diện có khắc bốn chữ ?Minh Âm Kim Tiền?. Mặt sau khắc bốn chữ ?Thiết Định Quái Hiệp?.

Âu Dương Hải bị những sự việc kỳ diệu này làm cho ngẩn ngơ.

Vì sao muốn biết cha mẹ mình là ai thì phải phiền phức như thế này, đây là ý gì ?

Nhưng sự việc mà Âu Dương Hải bình sinh đã gặp, tất cả đều là một bí mật vô cùng?

Lúc chàng giải được một bí mật trước?

Một bí mật mới lại len vào đầu óc chàng.

Thiết Định Quái Hiệp nhìn chàng một cái nói:

- Có phải người cảm thấy chuyện này quá kỳ quái phải không ? Âu Dương Hải gật đầu nói:

- Đệ tử không thể hiểu được nguyên nhân trong đó, kính thỉnh sư phụ giải thích cho.

Thiết Định Quái Hiệp than rằng:

- Âu Dương Hải, ta nói cho người rõ, cha mẹ của người là danh nhân võ lâm giang hồ khi xưa, bởi vì trong đó có nhiều ân oán liên miên không dứt, cho nên hôm nay người mới khổ cực như vậy. Ôi?

Ông ta thở dài buồn bã, nói:

- Nếu không phải lão và cha mẹ người kết nghĩa kim lan thì hôm nay người vẫn là một người bình thường, cũng không có khổ não như vậy. À, lão làm như vậy không biết là thương người hay là hại người ?

Âu Dương Hải rơi nước mắt, quì xuống nói:

- Ôn sư phụ bồi đắp, cả đời Âu Dương Hải khó quên.

Tay trái Thiết Định Quái Hiệp khẽ phát, một luồng tiềm lực mềm mại tuôn ra nâng Âu Dương Hải dậy, nói:

- Hải nhi, người cứ làm theo lời của ta, đợi có người đòi Minh Âm Kim Tiền, người mới có thể mở túi gấm trước mặt người đó, nếu không thì vĩnh viễn người không thể biết bí mật của cha mẹ người.

Âu Dương Hải nghe vậy liền hỏi:

- Vì sao đệ tử mở túi gấm trước thì không thể biết được bí mật của cha mẹ ?

Thiết Định Quái Hiệp nói:

- Với bí mật ân oán trên giang hồ của cha mẹ người cực kỳ phức tạp lạ lùng, lão cũng không được tường tận lắm. Chuyện trong thiên hạ không chuyện kỳ lạ nào không có, nhưng không có chuyện nào ly kỳ, phức tạp hơn chuyện này.

Âu Dương Hải vốn muốn tự mở túi gấm ra, nghe vậy giật mình, nghĩ: ?Nếu là như vậy ta tuyệt đối không thể mở túi gấm ra trước. Nhưng? ?.

Âu Dương Hải lại hỏi Thiết Định Quái Hiệp:

- Sư phụ, đệ tử còn một chuyện không hiểu, nếu không có ai đòi Minh Âm Kim Tiên thế thì vĩnh viễn không thể mở túi gấm ư ?

Thiết Định Quái Hiệp ngẩng đầu nhìn trời không, chậm rãi nói:

- Đã hai mươi năm rồi, ta đã đúng lời ước hẹn, trong năm nay giao cho người túi gấm?

Câu nói sau vì quá nhỏ, Âu Dương Hải không nghe thấy, chàng muốn vận nội công để nghe trọn, đột nhiên Thiết Định Quái Hiệp nói:

- Nếu đến tiết đoan ngo năm sau, vẫn chưa gặp người đòi Minh Âm Kim Tiên thì người hãy mở ra vào giờ tỵ, sau đó theo trong đó đi tìm người. Nhưng ta muốn nói với người trong thời gian này người phải nỗ lực luyện tập võ công, tương lai sẽ có chỗ dùng.

Âu Dương Hải biết mình có cha mẹ thân sinh khác, trong lòng chàng đã thấp thoáng cảm thấy cha mẹ có thể đã chết rồi, và mang theo cả huyết thù phức tạp.

Chàng nghe lời của Thiết Định Quái Hiệp nói, âm thầm quyết định:

?Từ nay về sau ta nhất định phải nỗ lực luyện tập võ công?.

Thiết Định Quái Hiệp than rằng:

- Bởi vì ta trước đây không nói cho người rõ những chuyện này, làm cho người nộ hận người trong phái Thiếu Lâm giết hại mẫu thân nuôi dưỡng người, tạo thành mối thù hận không thể giải giữa người và phái Thiếu Lâm. Ôi?

Âu Dương Hải nghe vậy thất kinh hỏi:

- Sư phụ, người sát hại nghĩa mẫu của đệ tử không phải là người của phái Thiếu Lâm ư ?

Thiết Định Quái Hiệp lắc đầu nói:

- Không phải.

Âu Dương Hải nói:

- Xin sư phụ có thể chỉ rõ hung thủ giết nhũ mẫu, để đệ tử báo thù, trả lại phần nào ơn nuôi nấng của lão nhân gia ?

Thiết Định Quái Hiệp trầm giọng nói:

- Hung thủ về sau người sẽ biết, bây giờ người không cần hỏi.

Âu Dương Hải nói:

- Đệ tử hãy còn nhiều chuyện không hiểu, không biết sư phụ có thể giải đáp không ?

Thiết Định Quái Hiệp chậm rãi nói:

- Trong thiên hạ không có một chuyện nào mà người ta không hiểu, chuyện hiện nay ngươi không hiểu, chỉ cần qua một thời gian chờ đợi thì sẽ rõ, cũng có thể nói thiên hạ không có chữ ?bí mật?.

Âu Dương Hải hỏi:

- Sư phụ trước kia có nói, đệ tử có hai sư tỷ đồng môn, không biết là vị nào ?

Thiết Định Quái Hiệp đột nhiên cười ha hả nói:

- Họ nói ta đã chết rồi, nhưng ta vẫn còn sống trên trần gian. Đã như thế thì ngươi bắt tất phải nói cho họ rằng ta vẫn còn sống.

Âu Dương Hải than:

- Không ngờ sư tỷ muội của đệ tử lại là hai vị kỳ nữ Lý Xuân Hoa và Lý Xuân Hồng?

Thì ra Âu Dương Hải thấy tình cảm giữa con Ô Vân Thần Câu và Thiết Định Quái Hiệp chàng đã ngầm đoán ra vị Thiết Định Quái Hiệp này có thể là ân sư của chị em nhà họ Lý.

Thiết Định Quái Hiệp nói:

- Tình hình hiện nay ba người các ngươi bay nhảy trên giang hồ lão rất mừng, mong ba người các ngươi đừng phụ tấm lòng tài bồi của ta.

Quái Hiệp trả lời như vậy, hiển nhiên Lý Xuân Hoa và Lý Xuân Hồng là đệ tử của ông ta. Âu Dương Hải nói:

- Sư phụ yên tâm, ba người bọn đệ tử tuyệt đối không phụ ân đức dạy dỗ của sư phụ.

Nói xong, Âu Dương Hải quì xuống nói:

- Xin sư phụ tha thứ, Hải nhi biết trước đây đã sai lầm.

Thiết Định Quái Hiệp gật đầu nói:

- Biết sai thì có thể sửa, phải nên làm điều thiện. Ngươi đứng dậy, từ nay về sau ngươi lúc nào cũng phải bảo vệ người của Thiếu Lâm, mỗi thù hôm nay từ từ giải được.

Âu Dương Hải hỏi:

- Sư phụ, đại nghiệp đôi kháng Bạch Hoàng Giáo của các đệ tử không biết sư phụ có thể chỉ thị thêm không ?

Thiết Định Quái Hiệp nói:

- Nhất thiết do các ngươi chủ định, ta không can thiệp chuyện của các ngươi, nếu Bạch Hoàng Giáo Chủ xuất hiện ở giang hồ, ta sẽ tự xuất hiện. Hải nhi, ngươi mau trở về hiểm cốc, ta đi đây.

Nói xong, Thiết Định Quái Hiệp từ từ đứng dậy, thân hình vừa nhích động đã đi biệt tăm.

Âu Dương Hải thấy ông rời khỏi, trong lòng cảm khái khôn xiết?

Chàng cảm thấy tuy sự phụ đi khỏi, nhưng kỳ thực ông ta vẫn ở bên mình, bởi vì nhất cử nhất động của mình ở trên giang hồ, hình như đều không thoát khỏi tai mắt của ông.

Ông thật là thiên hạ đệ nhất kỳ nhân, luôn luôn thần bí.

Âu Dương Hải cầm trong tay đồng Minh Âm Kim Tiền và cái túi gấm, lật qua lật lại khi nhìn ngắm, trong đầu nhớ lại những lời nói của Thiết Địch Quái Hiệp.

Hồi lâu?

Chàng mới đem những vật đó cất kỹ vào trong người, ngáng đầu thở dài buồn bã?

*
* *

Tiếng vó ngựa dồn dập đã mang chàng ra khỏi khe núi này.

Một đêm trước ngày hai mươi bảy tháng mười một, Âu Dương Hải mới cưỡi ngựa phi đến hiểm cốc nọ.

Trong thời gian nhàn rỗi bảy ngày, chàng chọn một khe núi đem võ công của bản thân nghiên cứu tập luyện trở lại mấy lần, trong khoảng thời gian này, Âu Dương Hải lãnh ngộ được rất nhiều điều lạ trong võ công.

Buổi trưa hôm ấy, mặt trời bao giờ cũng làm người ta cảm thấy nóng bức khó chịu, Âu Dương Hải cưỡi ngựa Ô Vân Thần Câu từ từ đi qua thảo nguyên.

Thình lình từ trong bụi cỏ có hai hán tử mặc áo màu xanh gọn gàng nhảy ra, tay cầm trường kiếm cùng đứng chắn ngang đường, quát:

- Các hạ là người nào ? Có giấy thông hành không ?

Âu Dương Hải dừng ngựa lại hơi ngạc nhiên, liền hỏi:

- Hai vị có phải là người của Thanh Đạo Minh ?

Hai hán tử cầm kiếm nhìn chăm chú Âu Dương Hải một hồi, hỏi:

- Không biết các hạ là người của phái nào ?

Âu Dương Hải cười đáp:

- Tại hạ Âu Dương Hải, là thị vệ của Lý Minh Chủ.

Hán tử bên phải nói:

- Âu Dương thiếu hiệp, nổi danh thiên hạ võ lâm giang hồ, nhưng các hạ không có giấy thông hành, lại không có người biết các hạ ở bên cạnh, vậy mời các hạ chờ đợi giấy lát để chúng ta xin ý kiến cấp trên thì mới có thể đi tiếp.

Vị đại hán này nói xong, quay qua nói với người đại hán bên trái:

- Lý huynh, huynh đứng đây với Âu Dương thiếu hiệp, đệ đi sẽ về ngay.

Chỉ thấy hán tử áo xanh vội vã chạy lên phía trước.

Còn hán tử kia tay phải bỏ trường kiếm xuống, đứng tránh qua một bên.

Âu Dương Hải thấy vậy thâm kinh dị, không ngờ chị em Lý Xuân Hoa đã bố trí ở quanh đây?

Chưa nghĩ xong, vút một tiếng, một mũi tên bay vọt lên không.

Vị hán tử này lập tức cúi mình thi lễ, cười nói:

- Âu Dương thiếu hiệp, thiếu hiệp có thể đi tiếp được rồi, tha cho chúng tôi ngăn trở trong giây lát.

Âu Dương Hải nghĩ thầm:

?Họ không biết liên hệ như thế nào mà lại tuyên ngôn nhanh đến vậy??

Chàng mỉm cười nói:

- Làm phiền hai vị quá !

Âu Dương Hải vừa qua một vách núi, đã có thể thấy con đường cốc đạo ở trước mặt, chỉ thấy miệng cốc đạo đã làm một bức hàng rào gỗ cao ba trượng, sắp hàng sáu hán tử lưng đeo trường kiếm, hai người đeo cung tên, Âu Dương Hải vừa liếc mắt đã nhận ra hai vị cung tiễn thủ chính là hai vị trong ba mươi sáu tay xuyên tâm cung thủ, chàng chấp tay mỉm cười với họ, nói:

- Chư vị tận trung với chức vụ, quả thực là điều may cho bản mình chúng ta.

Hai vị cung tiễn thủ cười nói:

- Âu Dương thiếu hiệp ra khỏi đây mười mấy ngày trời. Hôm nay trở lại nhất định thiếu hiệp sẽ cảm thấy lạ.

Âu Dương Hải khẽ gật đầu mỉm cười, cuổi ngựa đi vào, ai ngờ con đường thâm cốc này đã bố trí bảy bức tường rào, mỗi hàng rào đều có người thủ giữ trùng trùng điệp điệp rất chặt chẽ, nếu địch nhân muốn xông qua từng hàng rào này thật không phải chuyện dễ.

Âu Dương Hải đi qua bức tường rào cuối cùng, ngược đầu nhìn lên, chàng ngẩn người.

Một tiếng cười lạnh lãnh vang lên?

Lý Xuân Hồng đã chạy đến trước mặt chàng, cười nói:

- Hải huynh, sao huynh tới chậm thế ?

Âu Dương Hải đưa mắt lướt nhìn cảnh vật chung quanh luôn mồm khen ngợi:

- Kiến trúc nơi đây quá đẹp, quá u mỹ ! Làm cho tại hạ cảm thấy lạ. Vốn thung lũng này đâu có đầm nước, vì sao đột nhiên lại có đầm nước lớn này, chẳng lẽ người của Thanh Đạo Minh chúng ta biết phép di sơn dẫn hải ư ?

Hoá ra cái thung lũng này đã biến thành một toà trang viên cảnh vật u mỹ, như bước vào tiên cảnh.

Chỉ thấy ở giữa thung lũng có hai đầm nước rộng chừng hai mẫu, làn nước xanh biếc ánh nước chọi rọi lên trời, bên bờ đầm cũng có vài ba con chim bói cá, xung quanh đều có trăm ngàn cây cối hoa cỏ, trên mặt đất cỏ mọc xanh rờn, trên gò đất gần vách núi lại xây một toà viện phòng bằng

gỗ, trên mặt đều quét sơn trắng, xem ra như một phiến mây trắng - đẹp vô cùng.

Lý Xuân Hồng cười nói:

- Hải huynh, đây có thể nói trời đã cho Thanh Đạo Minh chúng ta một chỗ tốt, sau khi huynh rời khỏi, muội và tỷ tỷ vào giờ tý bỗng nghe tiếng nước chảy âm âm, đi ra khỏi nhà tranh xem, cái thung lũng này nào có nước chảy, nhưng tiếng nước chảy âm âm vẫn không dừng, thế là, muội phát hiện tiếng nước chảy ở tại vách núi góc tây bắc, mà vách núi cao ngất đó hình như có một mạch nước, không biết bị người ta lấp đi từ lúc nào, lúc đó muội lại phát hiện mạch nước này hình như có một con đường chạy thẳng vào chỗ đất lồi của thung lũng? và muội mở cửa dẫn nước cho chảy vào đầm, và thường thường có một bầy chim bói cá bay đến gần nước. Huynh thấy có ngộ không ?

Âu Dương Hải hỏi:

- Nhưng tại hạ nghĩ không ra vì sao ở một nơi thần tiên âm áp như mùa xuân, hàn đông không có tuyết này, lại làm cho người ở trước đây huỷ đi tất cả mà chuyển đi nơi khác ?

Vừa đi vừa nói, đã qua đầm nước, trong viên lạc ra nghênh đón có Lý Xuân Hoa, Công Tôn Lạp, Trịnh Hồ và các chương môn các phái Côn Luân, Hoa Sơn, Chung Nam, Điểm Thương còn cả những anh hùng hào kiệt các nơi trong thiên hạ mà Âu Dương Hải không biết.

Những người mỉm cười chấp tay thi lễ với chàng.

Mặt trời lặn về tây, màn đêm buông xuống, người của Thanh Đạo Minh trong u cốc đều bận rộn đến nửa đêm, rồi ai nấy mới vào viện lạc nghỉ ngơi.

Âu Dương Hải ngủ trên lầu trong nội viện, dưới lầu là phòng ngủ của chị em Lý Xuân Hoa, Âu Dương Hải nằm trên giường, trong đầu suy nghĩ về thân thể bí mật của mình.

Vậy cha mẹ thân sinh của mình là ai ? Họ còn sống hay đã chết rồi ?

Vì sao nhũ mẫu của mình nuôi mình cho đến lớn, trong hai mươi năm dài ấy lại không nói rõ chân tướng của mình, chẳng lẽ như sư phụ nói mình có thân thể không thể nói cho người nghe?

Âu Dương Hải càng nghĩ càng thêm mê loạn. Lúc này đã canh ba, chàng nằm trên giường mãi vẫn không ngủ được.

Thình lình?

Âu Dương Hải thấy một bóng nữ nhân từ lan can bay vào không tiếng động.

Khinh công tuyệt cao đó trong u cốc này chắc chỉ có một mình Lý Xuân Hoa mới có, cho nên Âu Dương Hải cho là Lý Xuân Hoa đến đây tìm mình nói chuyện.

Trong lúc Âu Dương Hải muốn ngồi dậy chào hỏi thì chàng phát giác bóng người này lại không phải là Lý Xuân Hoa, chàng giật mình, muốn xem thử người này có ý đồ gì với mình ?

Âu Dương Hải lại cảm thấy võ công người này cao hơn Lý Xuân Hoa, lại còn cao hơn bất kỳ người nào mà chàng đã từng thấy qua, đương nhiên bao gồm cả Cổ Thiên Nhân Viên, Vân Trung Nhạc. Bởi vì Âu Dương Hải trông thấy đôi mắt người mới đến trong bóng đêm phát ra một luồng ánh sáng màu lục, giống như mắt mèo phát sáng trong đêm vậy, người đó hiển nhiên nội công đã đến mức độ cao không thể bì được nên mới xuất hiện thân quang như thế.

Lúc đó Âu Dương Hải kinh hãi ghê gớm, tim chàng bỗng đập bình bình. Đột nhiên người đó lạnh lùng hỏi:

- Người hãy còn chưa ngủ ?

Âu Dương Hải thất kinh: ?Người này vẫn ở ngoài cửa sổ, mà đã thấy mình vẫn còn chưa ngủ?!

Âu Dương Hải vừa nghe là giọng nữ bèn trầm giọng hỏi:

- Cô nương là ai ?

Chàng vừa lên tiếng, lập tức đánh lên một qua diêm.

Nữ nhân nọ lạnh lùng hừ một tiếng lập tức quay mặt đi.

Trong lúc que diêm sáng lên, Âu Dương Hải thấy rõ người đó quả nhiên là một nữ nhân, mình mặc bộ quần áo trắng như tuyết, da thịt của nàng hình như còn trắng hơn cả bộ quần áo. Thân thái cực kỳ mỹ lệ, đầy đặn, tiếc rằng không thấy được khuôn mặt của nàng.

Âu Dương Hải trong lúc ánh diêm quẹt loé lên đột nhiên vận mình xông đến nhanh như chớp !

Nhưng võ công của nữ nhân tuyệt cao, như quỷ mị u linh không thấy nàng cử động nhưng cả một thân người đã lộn xuống lầu. Một tiếng quát hỏi vang lên:

- Ai ?

Hoá ra Lý Xuân Hoa ở dưới lầu đã tỉnh, nàng nhanh như chớp xông đến nữ nhân áo trắng, trường kiếm trong tay, trái đấm phải quét kiếm thế quái dị như điểm như cắt.

Chỉ thấy hàn quang lưu động, đánh lên mười mấy nơi huyết đạo trên người nữ nhân áo trắng.

Nữ nhân áo trắng trông thấy thế kiếm lạ kỳ ảo diệu, hét lên một tiếng?

Không biết nàng tránh né thế nào, ba nhát kiếm tuyệt chiêu của Lý Xuân Hoa đều rơi vào chỗ không.

Âu Dương Hải đã nhảy xuống lầu, chỉ thấy nữ nhân áo trắng vừa mới chuyển thân, trên mặt của nàng đã được che bằng một tấm lụa trắng.

Lý Xuân Hoa biết đã gặp phải kình địch chưa bao giờ thấy qua, nàng nghĩ:

- Đối phương tránh khỏi nhát kiếm này đến tài tình, qui không hay thân không biết, võ công quả cao cường thật.

Lý Xuân Hoa chém hụt ba kiếm, chuyển xéo người, cầm kiếm đâm tới.

Nhát kiếm này kỳ ảo khôn xiết, trong đó hàn âm biến hoá và sát cơ vô cùng?

Nữ nhân áo trắng che mặt cười nhạt một tiếng, vung mạnh cổ tay phát lên thân kiếm, lập tức một luồng tiềm lực đánh bật lưỡi kiếm, tay trái nhẹ nhàng đưa ra bầu vào cổ tay cầm kiếm của Lý Xuân Hoa.

Lý Xuân Hoa giật mình lùi nhanh lại ba bước, kiếm thế bất ngờ thay đổi?

Lại nghe một loạt những tiếng soạt soạt.

Hàn quang loé chớp, thế như cuồng phong gió táp cuốn đến.

Nữ nhân áo trắng tà áo bay phàn phật, búng người nhảy vào màn kiếm của Lý Xuân Hoa, tay trái đỡ kiếm, tay phải công địch.

Nháy mắt?

Hai người đã tiếp năm chiêu?

Âu Dương Hải chỉ thấy mắt hoa lên, với võ công cao cường như chàng mà cũng không nhìn thấy được thân pháp kiếm chiêu của nữ nhân áo trắng và Lý Xuân Hoa.

Chợt nghe tiếng kiếm gãy.

Lý Xuân Hoa trong tay cầm nửa đoạn kiếm, mặt tái nhợt, lùi lại hơn một trượng.

Nữ nhân áo trắng đứng nguyên chỗ cũ, trông cực kỳ nhàn nhã, nàng phát ra tiếng cười uyển chuyển như oanh vàng, nói:

- Võ công của ngươi quả nhiên không tồi.

Âu Dương Hải sợ nàng lại đột kích Lý Xuân Hoa, vụt nhảy tới, tay trái nhắm nữ nhân áo trắng tấn công luôn ba quyền một chỉ.

Nữ nhân áo trắng khẽ đảo đôi vai, Âu Dương Hải cảm thấy bốn chiêu đánh ra của mình đều lạc không.

Nữ nhân che mặt cười lạnh lùng, một bàn tay như bạch ngọc đã vươn đến trước ngực của Âu Dương Hải, một luồng khí lạnh từ trong tay nàng toả ra.

Âu Dương Hải đã luyện đến mức ý khí do tâm, chàng khẽ hừ một tiếng, né qua một bên, tay phải đánh ra một chưởng vào nữ nhân áo trắng.

Nữ nhân áo trắng che mặt không ngờ Âu Dương Hải vừa tránh né vừa đánh trả, đành phải lùi lại một bước.

Âu Dương Hải thuận thế xông lên tấn công, chân phải phi một cú đá vào bụng nữ nhân áo trắng, tay trái vươn ra chụp vào cổ tay nàng nhanh như chớp.

Nữ nhân áo trắng bật lên tiếng cười nhạt.

Âu Dương Hải hầy còn chưa đánh trúng thì thế chưởng của đối phương đã đến, chàng kinh hãi xoay cước bộ, ai ngờ nữ nhân áo trắng đảo người một cái, một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên lưng Âu Dương Hải.

Lý Xuân Hoa hét lên, nửa đoạn kiếm trong tay bay vụt đến như mộ dải cầu vòng.

Nữ nhân áo trắng tung mình né tránh, lạnh lùng nói:

- Đêm nay ta không đả thương các ngươi, mà đến để lấy Minh Âm Kim Tiền.

Đoạn kiếm gãy của Lý Xuân Hoa bắn ra thì người của nàng cũng nhảy tới.

Âu Dương Hải nghe nói: Lấy ? Minh Âm Kim Tiền? trong đầu chàng như sét nổ.

Chàng vội vã kêu:

- Sư tỷ, tạm thời dừng tay lại.

Lý Xuân Hoa nghe tiếng kêu của Âu Dương Hải, vội ghì mình lại, nói:

- Âu Dương huynh không bị thương chứ ?

Âu Dương Hải nói:

- Không có !

Lúc này nữ nhân áo trắng rút bàn tay lại lùi về một bước nói:

- Ngươi mau lấy Minh Âm Kim Tiền ra đây, túi gấm cũng đem ra cho ta xem.

Trên mặt Âu Dương Hải lộ ra nụ cười vui vẻ, nói:

- Minh Âm Kim Tiền ! Minh Âm Kim Tiền ! Tại hạ sẽ đưa cho cô nương, sao cô nương không nói sớm. Âu Dương Hải nói lấp ba lấp bắp?

Tay phải chàng vội vã rút từ trong người ra một túi gấm và Minh Âm Kim Tiền, đưa ra lại nói:

- Cô nương xem, tại hạ hãy còn chưa mở nó ra.

Nữ nhân áo trắng cầm lấy Minh Âm Kim Tiền lập tức cắt vào người, cầm túi gấm xem xét một hồi rồi nói:

- Ngươi có thể mở túi gấm này rồi, ngoài ra còn một túi gấm khác và một Minh Âm Kim Tiền, ngươi phải đợi có người đến lấy mới có thể mở ra.

Nữ nhân áo trắng, tay trái đưa ra một túi gấm xinh xắn khác và một đồng Minh Âm Kim Tiền y hệt như đồng tiền trước, Âu Dương Hải nhận túi gấm và Minh Âm Kim Tiền, không khỏi ngẩn ngơ.

Lý Xuân Hoa thấy những hành động lạ lùng của họ cũng ngẩn ra?

Nữ nhân áo trắng giao túi gấm và Minh Âm Kim Tiền xong, thân người vụt một cái đã bay đi mất.

Âu Dương Hải như vừa tỉnh mộng, kêu lớn:

- Cô nương? tạm dừng lại để tại hạ có lời?

Chàng vội đuổi theo sau !

Lý Xuân Hoa cũng đuổi theo !

Nhưng khinh công của nữ nhân áo trắng cao siêu như hồn ma bóng quỉ. Chỉ thấy thân hình của nàng bay vèo lên vách núi cao nghìn trượng?

Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa thấy khinh công không thể tưởng tượng được đó, bất giác ngẩn ngơ.

Trong nháy mắt, thân ảnh của nữ nhân áo trắng đã chìm xa tắp trong sương trắng mờ mờ.

Lúc này một giọng nói phía sau vang lên:

- Sư tỷ, Âu Dương huynh, mọi người gặp địch ư ?

Lý Xuân Hồng đã nghe tiếng chạy đến, tiếp đó?

Quần hào nghe tiếng cũng râm rập chạy lại.

Lý Xuân Hoa quay lại phía quần hào nói:

- Cường địch đã đi rồi, mọi người hãy vào trong an giấc.

Mọi người nghe vậy, ai nấy đều về phòng ngủ của mình.

Lý Xuân Hoa, Lý Xuân Hồng đi vào khách sảnh của Âu Dương Hải, Lý Xuân Hoa nói:

- Nữ nhân này võ công cao tuyệt, bình sanh cả đời ta mới thấy, không biết nàng ta là ai ?

Đôi mắt nàng nhìn vào mặt Âu Dương Hải, như muốn hỏi chàng.

Âu Dương Hải lắc đầu nói:

- Sư tỷ, tại hạ không quen biết nàng.

Lý Xuân Hoa nhướng mày, nói:

- Sao huynh gọi ta là sư tỷ ?

Âu Dương Hải nghe vậy giật mình, lắp bắp trả lời:

- Ta? gọi sai rồi.

Âu Dương Hải từ khi nghe Thiết Địch Quái Hiệp nói Lý Xuân Hoa, Lý Xuân Hồng là sư tỷ muội đồng môn của mình xong, trong đầu chàng trước sau vẫn nhớ mãi chuyện đó, chàng nhất thời quên đi lời dặn của Thiết Địch Quái Hiệp, nên kêu lên như vậy.

Lý Xuân Hoa hỏi:

- Thế thì huynh có một người sư tỷ nào không ?

Âu Dương Hải lắc đầu nói:

- Ta? ta không có.

Lý Xuân Hoa nói:

- Âu Dương Hải, vậy huynh có thể nói ra chúng ta biết Minh Âm Kim Tiền và túi gấm kia là thứ gì không ?

Âu Dương Hải lắc đầu thở dài nói:

- Đây là chuyện riêng của tại hạ, các vị bất tất phải biết làm gì.

Đôi mắt Lý Xuân Hồng hàm chứa vẻ dịu dàng nhìn vào mặt Âu Dương Hải nói:

- Âu Dương ca, hình như huynh rời khỏi nơi đây mới mười mấy ngày mà có hơi thay đổi. Tuy huynh trước mặt chúng tôi có nói có cười, nhưng thực ra giữa hàng mi của huynh có vẻ bi thương, muội vốn định vào ban ngày muốn hỏi, nhưng cho rằng huynh không được khoẻ, nhưng bây giờ nhìn ra hình như huynh có tâm sự lớn lắm, không biết sau khi huynh trở về nhà, mẫu thân an khang chứ ? Nếu huynh không muốn cứ cách xa bá mẫu, chị em muội sẽ đón tiếp lão nhân gia về đây ở một ngày gần nhất.

Âu Dương Hải nghe nàng vừa nhắc đến mẫu thân, thở dài một tiếng cực kỳ thê lương, đôi mắt chảy ra hai dòng lệ.

Lý Xuân Hoa, Lý Xuân Hồng thấy vậy đều giật mình, thầm nghĩ:

- Chẳng lẽ mẫu thân của chàng gặp chuyện bất ngờ gì chẳng? Nếu không tại sao chàng lại rơi nước mắt?

Lý Xuân Hoa nói:

- Âu Dương Hải, chẳng lẽ huynh không rõ chị em chúng ta đôi đũa với huynh một dạ chân thành, huynh có gì uẩn khúc khó nói cứ nói ra đi, huynh tự đau khổ như vậy trong lòng chúng ta càng khó chịu thương tâm hơn, Âu Dương Hải, huynh nói đi, nói nhanh lên!

Nàng tuy là một cô gái rất kiên nghị, nhưng lúc này trở nên cực kỳ ôn nhu, yêu đuối.

Âu Dương Hải nghe vậy cảm động vô cùng, nước mắt tuôn ròng ròng, nói:

- Sư tử, sư tử, ta?

Lý Xuân Hoa, Lý Xuân Hồng đều ngạc nhiên, bốn mắt chăm chú nhìn chàng đến xuất thần.

Âu Dương Hải đưa tay lau nước mắt, rồi cười, nói:

- Sư tử, sư muội, các vị không phải thắc mắc nữa, ta sẽ đem toàn bộ những gì xảy ra trong mười mấy ngày kể cho các vị nghe, các vị nhất định phải cảm thấy lạ lùng. Làm sao ta lại gọi các vị là sư tử, sư muội, thực ra hai vị và ta là đồng môn sư huynh sư đệ, ôi? đây là sự thực, ta cũng gần đây mới biết được.

Lý Xuân Hồng thất kinh nói:

- Huynh? huynh là đồng môn sư huynh đệ với chúng ta, huynh không phải là đồ đệ Thiếu? Âu Dương Hải cắt ngang lời nàng đem những sự việc chàng đã gặp trong mười mấy ngày qua từ đầu đến cuối nhất nhất kể ra tường tận.

Lý Xuân Hoa, Lý Xuân Hồng nghe vậy đều kinh ngạc vô cùng, không ngờ chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, Âu Dương Hải lại gặp bao nhiêu chuyện kinh người.

Lý Xuân Hoa thở dài:

- Nói như vậy, sư phụ hãy còn tại thế?

Âu Dương Hải chậm rãi nói:

- Thật giống như cơn mộng, nhưng lại là một sự thực?

Lý Xuân Hồng nhìn Âu Dương Hải nói:

- Âu Dương ca, bây giờ sao không mở túi gấm của sư phụ đưa cho huynh, xem thử thân thể bí mật của huynh có dính dáng đến sự việc trọng đại như thế nào.

Âu Dương Hải buồn bã nói:

- Ta vốn cho rằng người đến lấy Minh Âm Kim Tiền này không biết đến ngày nào mới đến, không ngờ lại đến nhanh như vậy, do đó trong lòng cảm thấy càng khủng hoảng? Lý Xuân Hoa đột nhiên nói:

- Âu Dương Hải, huynh xem thử phía sau Minh Âm Kim Tiền có khắc danh hiệu gì không?

Âu Dương Hải nghe vậy vội vã lấy ra đồng Minh Âm Kim Tiền mà nữ nhân áo trắng đưa cho mình, lật lại xem, phía trên có khắc bốn chữ: ? Bắc Quốc Thiên Cơ ?.

Lý Xuân Hoa biến sắc nói:

- Không ngờ nàng là một trong ngũ kỳ danh chấn thiên hạ giang hồ võ lâm hơn bốn mươi năm trước. Bắc Quốc Tiên Di, hèn nào võ công của nàng lại cao siêu như vậy.

Âu Dương Hải cũng cảm thấy chấn kinh vô cùng, nói như vậy phụ mẫu thân sinh của mình thật sự là người có tiếng trong giang hồ.

Chàng cầm túi gấm của Thiết Địch Quái Hiệp giao cho chàng, ? roẹt ? một tiếng, miệng túi đã được xé ra.

Một tờ giấy màu vàng hiện ra trước mắt chàng?

Đôi tay Âu Dương Hải run run cầm tờ giấy đó mở ra?

Chỉ thấy nét chữ trên mặt giấy bay bướm như rồng bay phượng múa, viết rằng:

- Âu Dương Hải, cha mẹ của ngươi chính là danh chấn giang hồ võ lâm, Đế Vương Cung Chủ Ngọc Tu La Âu Dương Kiệt và Đông Phương Hậu Lâm Đại Ngọc?

Lý Xuân Hoa và Lý Xuân Hồng thấy vậy tròn xoe mắt, họ dường như nằm mơ cũng không ngờ tới phụ thân của Âu Dương Hải lại là Đế Vương Cung Chủ danh chấn thiên hạ võ lâm, Ngọc Tu La Âu Dương Kiệt, mẹ chàng lại là Đông Phương Hậu Lâm Đại Ngọc xếp trong ngũ kỳ võ lâm.

Âu Dương Hải biết tên cha mẹ mình rồi, đôi mắt chàng hoang mang nhìn Lý Xuân Hoa, Lý Xuân Hồng hai người, hoá ra cái tên này đối với chàng rất lạ lẫm, bởi vì những chuyện chàng biết về nhân vật võ lâm giang hồ không nhiều.

Âu Dương Hải khẽ niệm lầm bầm trong miệng:

- Ngọc Tu La Âu Dương Kiệt, Đông Phương Hậu Lâm Đại Ngọc, Ngọc Tu La?

Sau đó chàng lại xem tiếp:

- Với những ân oán giang hồ mà cha mẹ ngươi dính vào, sự tình cực kỳ lạ lùng, nhân vật cực kỳ phức tạp mà mối quan hệ rất trọng đại, ta vì chuyện này đi khắp chân trời góc bể mười tám năm, ai phải ai trái bất quá chỉ biết hơi đại khái mà thôi, nhưng vì chuyện này có liên can rất nhiều, ta cũng không thể vô căn cứ đem chuyện này tùy tiện nói cho ngươi.

Tức là để hiểu được cúng giống như tìm theo bóng chim tăm cá, vì cha mẹ ngươi trong giang hồ tuy được hưởng danh dự to lớn, nhưng lại rất ít

người biết họ. Người muốn biết được đầu đuôi nguyên nhân của sự việc, tốt nhất hãy y theo lời chỉ bảo của người ta, từng bước từng bước thăm hỏi, cuối cùng cũng có một ngày có thể làm rõ được sự thật, còn trái lại thì sẽ nguy đến tính mạng của người, nhớ kỹ, nhớ kỹ?

Âu Dương Hải xem xong bức thư này, thở dài một tiếng nói:

- Tuy được biết tên của cha mẹ, nhưng chỉ càng làm tăng thêm nỗi đau khổ trong lòng.

Chàng cầm bức thư đó chậm chậm đi đến cửa sổ, ngược mắt nhìn trăng lạnh ngoài song.

Lý Xuân Hoa và Lý Xuân Hồng đứng dậy đi đến bên cạnh chàng, nói:

- Âu Dương Hải, trên trần thế này đâu cũng có người thương tâm, chị em ta từ nhỏ mất mẹ, còn phụ thân thì hành tung không rõ. Ôi ! Xem ra cũng dính dáng đến một chuyện ân oán giang hồ. Khi huynh bỗng nghe được thân thế của mình thì trong lòng khó tránh khỏi bị thương chưa xót, nhưng anh bắt tất phải bị thương quá mức mà làm hại đến thân thể, sự phụ đã nói là hy vọng huynh có thể từng bước điều tra thân thế, lúc này huynh chỉ có chờ đợi thời gian.

Âu Dương Hải quay lại hỏi:

- Hoa tỷ tỷ, thanh danh của phụ mẫu Âu Dương Hải này trước kia trên giang hồ rất lớn phải không ?

Lý Xuân Hoa nói:

- Trước kia hùng bá thiên hạ chính là võ lâm ngũ kỳ. Thiên Viên, Vân Nhạc, Đông Hải, Nam Cơ, Bắc Hiệp thanh danh lớn nhất, lại thêm nhất cung, nhị viện, tam bang. Trừ Khiên Thủ Bang do tỷ muội chúng ta sáng lập ba năm trước ra. Thiên Kiếm, Thiết Kỵ hai bang đều có danh vọng giang hồ hơn mười năm. Cha của huynh là Đế Vương Cung Chủ, mẫu thân của huynh là Đông Hậu trong ngũ kỳ, quả nhiên là người danh chấn thiên hạ.

Âu Dương Hải nghe vậy trong lòng rất tự hào, rõ ràng cha mẹ của mình là cao nhân trong võ lâm.

Lý Xuân Hoa lại nói:

- Ngũ Kỳ và Đế Vương Cung Chủ năm xưa tuy danh dự rất lớn, nhưng vì võ công của họ quá cao, thiên hạ võ lâm căn bản có thể nói là chỉ nghe tên của họ mà không thấy được họ. Đến nay, ngũ kỳ lại xuất hiện, trừ song thân của anh ra, Thiên Viên, Vân Nhạc, Nam Cơ, Bắc Hiệp chúng ta đều thấy qua rồi.

Âu Dương Hải than rằng:

- Nói như vậy, sự tỷ cũng đã rõ sự tích của cha mẹ ta rồi ư ?

Lý Xuân Hoa nói:

- Về cái tên ? Nhất Cung? này tuy bốn mươi mấy năm trước đã có, nhưng thật ra Đế Vương Cung ở chỗ nào, căn bản không có ai biết.

Lý Xuân Hồng đột nhiên nói:

- Muội nhớ đến một người, người đó hình như biết đến cái tên Đế Vương Cung.

Âu Dương Hải vội hỏi:

- Hồng muội, người đó là ai ?

Lý Xuân Hồng đột nhiên xoay người đi xuống lầu, nói:

- Mọi người ở đây đợi một chút, muội đi gọi người đó đến.

Lý Xuân Hoa nghĩ thầm:

- Không biết muội muội muốn đi gọi ai ?

Lý Xuân Hoa thấy Lý Xuân Hồng đi xuống lầu rồi, nàng thở dài nói:

- Âu Dương Hải, không ngờ chúng ta là người đồng sư đồng môn, nếu sớm biết được chuyện này thì trước đây sẽ không xảy ra những hiểu lầm đáng tiếc.

Âu Dương Hải cười nói:

- Hoa tỷ tỷ, sao sư tỷ lại nhắc đến chuyện cũ làm gì ?

Lý Xuân Hoa nói:

- Chúng ta từ nay về sau hiến thân cho Thanh Đạo Minh, quên đi chuyện cũ giữa ta và huynh.

Âu Dương Hải ngạc nhiên, không hiểu hàm ý của câu nói này là gì ?

Lý Xuân Hoa chợt nhìn Âu Dương Hải, nói:

- Âu Dương Hải, ta có một câu hỏi huynh, xin huynh hãy thẳng thắn nói ra ?

Âu Dương Hải nói:

- Không biết Hoa tỷ tỷ có lời gì muốn nói ?

Lý Xuân Hoa nói:

- Từ khi cha mẹ của ta chết đi, ta là người lớn trong Lý gia, cho nên ta có trách nhiệm của người lớn, bây giờ ta có một tâm sự trước sau vẫn không thể giải quyết, nhưng từ khi gặp huynh xong ta đã?

Âu Dương Hải tròn mắt hỏi:

- Tỷ tỷ, ngươi muốn nói gì xin nói thẳng ra đừng ngại.

Lý Xuân Hoa nói:

- Chính là chuyện chung thân đại sự của muội muội?

Âu Dương Hải nghe vậy giật mình?

Lý Xuân Hoa ngừng một lát, rồi nói tiếp:

- Quan sát mười mấy ngày nay, ta biết Hồng muội đã yêu huynh sâu sắc, muội muội từ nhỏ đã mất đi sự yêu thương của cha mẹ, ta chỉ mong muốn rằng trong tương lai muội muội có một mái ấm tốt đẹp, hưởng được thú vui trời ban, Âu Dương Hải, ta hỏi huynh, ta muốn đem Hồng muội chung thân uỷ thác cho huynh không biết?

Âu Dương Hải nghe vậy đưa mắt nhìn chăm chú vào mặt của nàng, chỉ thấy ánh mắt Lý Xuân Hoa ẩn một vẻ nhu tình u oán, tuy sắc mặt của nàng rất là bình tĩnh, không biểu lộ vẻ vui buồn gì ra ngoài, nhưng Âu Dương Hải biết trong nội tâm của nàng có một tình cảm oán hờn, khó quyết?

Phải, lúc này trong lòng Lý Xuân Hoa cực kỳ đau khổ, nên biết hình ảnh Âu Dương Hải lơ mờ trong tim của nàng, bởi vì nàng không muốn đoạt người yêu của muội muội, cho nên nguyện ý hy sinh tình yêu của mình cho muội muội.

Tuy lúc đầu Âu Dương Hải nảy sinh tình cảm với Lý Xuân Hồng, nhưng chàng và Lý Xuân Hoa bảy tám ngày đêm sống bên nhau, chàng cảm thấy Lý Xuân Hoa quả đoán, dũng cảm kiên nghị mà lại có sự ôn nhu của người con gái, có thể nói là thiên hạ khó kiếm, nên biết rằng trong thiên hạ không có nữ nhân nào thập toàn thập mỹ, nhưng chàng cảm thấy Lý Xuân Hoa thực sự là một người thập toàn thập mỹ.

Còn Lý Xuân Hồng tuy thông minh hơn người, mỹ lệ thuần khiết, dịu dàng, nhưng khuyết điểm của nàng chính là vẻ ngoài của nàng quá yếu đuối.

Âu Dương Hải không hề muốn chuyển đổi tình cảm sang yêu Kỳ Xuân Hoa, mà chàng lại có tâm lý nhất tiễn song điêu (một mũi tên trúng hai con chim). Lúc ở trong núi hoang chàng đã nghĩ nếu mình có thể thành hôn với cả hai chị em nàng thì đúng là hạnh phúc mỹ mãn.

Chàng khẽ thở dài nói:

- Hoa tử tử, rất cảm tạ tử tử đã xem trọng, nhưng?

Lý Xuân Hoa hơn ngạc nhiên nói:

- Huynh? huynh không yêu muội muội ?

Âu Dương Hải lắc đầu nói:

- Không phải.

Lý Xuân Hoa chợt nhìn thấy trong mắt Âu Dương Hải lộ ra một tia tình cảm nhìn mình, nàng giật mình, nói thầm:

- Hồng rồi ! Không ngờ chàng đã có tình cảm với mình, nếu ta không mau chóng nghĩ ra biện pháp thì nhất định ta sẽ rơi vào tội danh đoạt người yêu của muội muội?

Lý Xuân Hoa vội quay đầu đi nơi khác, lạnh lùng nói:

- Đã không phải thì là nguyên nhân gì ?

Âu Dương Hải thở dài nói:

- Chúng ta lúc này nói chuyện đó thì quá sớm, huống chi gần đây Âu Dương Hải này biết được bí mật thân thể của mình, trong lòng rất phiền muộn, cho nên xin tử tử đem chuyện này đợi đến ngày sau hãy nói cũng chưa muộn.

Vừa nói xong, dưới lầu vang lên tiếng bước chân, Lý Xuân Hoa thở dài, xoay mình đi đến cửa sảnh.

Chỉ nghe thấy tiếng cười ha hả, khe khẽ có tiếng nói:

- Nghe nói Âu Dương lão đệ có chuyện quan trọng muốn bàn?

Âu Dương Hải nghe tiếng biết là Quan Đông Đại Hiệp Công Tôn Lập, chàng vội bước ra đón, cười nói:

- Đêm hôm khuya khoắt làm quấy rầy giấc mộng điệp của Công Tôn Đại Hiệp, thật là không phải, Âu Dương Hải trước hết xin lỗi huynh.

Nói xong chàng cúi mình thi lễ với Công Tôn Lập.

Công Tôn Lập cười ha hả, nắm lấy bàn tay của Âu Dương Hải, nói:

- Làm sao nói quấy rầy giấc mộng đẹp của ta được, thực ra ta nằm trên giường mà vẫn không chớp mắt ! Nếu không phải Lý bang chủ đã cấm trò chuyện đêm, trước hôm đại tuyển thì ta chắc phải nói chuyện suốt đêm với lão đệ.

Lý Xuân Hoa nói:

- Công Tôn Đại Hiệp vì chuyện lớn của bản mình, thường xuyên nghỉ ngơi đến đêm khuya, thật làm cho người bội phục, bội phục.

Tiếp đó, Lý Xuân Hoa nói:

- Công Tôn Đại Hiệp, sư đệ của ta có một chuyện muốn thỉnh giáo ngài.

Truy Phong Tú Sĩ Công Tôn Lập nghe vậy, tròn mắt hỏi:

- Sao ? Các người đều là môn đồ của Thiết Địch Quái Hiệp lão tiên bối ư ?

Lý Xuân Hoa nói:

- Vô cùng xấu hổ, đêm nay ta mới biết Âu Dương Hải và chị em chúng ta cùng một ân sư.

Truy Phong Tú Sĩ Công Tôn Lập cười nói:

- Trừ Thiết Địch Quái Hiệp ra, trong thiên hạ còn có vị cao nhân nào có thể dạy được một nhân tài xuất chúng như Âu Dương lão đệ đây.

Âu Dương Hải thở dài nói:

- Công Tôn Đại Hiệp, huynh đừng làm khó đệ mà.

Truy Phong Tú Sĩ nghiêm nét mặt lại nói:

- Âu Dương lão đệ, không phải ta quá khen, từ lúc mới gặp Âu Dương lão đệ, ta đã cảm thấy đệ là một thanh niên kiệt xuất.

Lý Xuân Hồng cười nói:

- Bây giờ mọi người nói vô đề đi. Công Tôn Đại Hiệp, tiểu nữ từng nghe đại hiệp nói qua về chuyện Đế Vương Cung, đêm nay sư huynh của tiểu nữ muốn hỏi ông một số chuyện về Đế Vương Cung.

Truy Phong Tú Sĩ Công Tôn Lập nghe vậy lập tức nhíu mày trầm giọng hỏi:

- Lý cô nương, người đã nghe ta kể về chuyện Đế Vương Cung lúc nào ?

Lý Xuân Hoa, Lý Xuân Hồng, Âu Dương Hải trông thấy sắc mặt Công Tôn Lập biến đổi, ai nấy đều giật mình.

Lý Xuân Hồng nói:

- Công Tôn đại hiệp, từng tại một đêm gió dữ, đứng bồi hồi một mình dưới bóng cây, thở ngán than dài lắm lắm tự nói một mình? xin tha cho tiểu nữ đã trộm nghe những lời nói ấy.

Truy Phong Tú Sĩ Công Tôn Lập đột nhiên ngẩng đầu thở dài, nói:

- Âu Dương lão đệ muốn hỏi chuyện gì ? Ta sẽ nói hết những gì ta biết.

Âu Dương Hải trong lòng xúc động, nói:

- Công Tôn đại hiệp, điều đệ muốn hỏi rất quan trọng đối với bản thân, xin huynh có thể nói rõ, Âu Dương Hải này nhật định ghi nhớ trong lòng không quên.

Công Tôn Lạp thấy vậy ngạc nhiên hỏi:

- Đệ Vương Cung và đệ có quan hệ ư ?

Âu Dương Hải gật đầu, nói:

- Đệ Vương Cung Chủ Ngọc Tu La Âu Dương Kiệt là phụ thân của ta, Đông Phương Hậu Lâm Đại Ngọc là mẫu thân?

Truy Phong Tú Sĩ Công Tôn Lạp đột nhiên đứng dậy, xông vào Âu Dương Hải?

Lý Xuân Hoa và Lý Xuân Hồng thấy vậy thất kinh cũng đồng thời đứng dậy?

Chỉ thấy Công Tôn Lạp hai ta ôm lấy Âu Dương Hải, xúc động nói:

- Đệ? đệ là con của sư phụ? Có thật không? Thật sự phải không?

Tỷ muội Lý Xuân Hoa nghe vậy vừa kinh ngạc vừa mừng, không ngờ Công Tôn Lạp lại là đồ đệ của Đệ Vương Cung Chủ Ngọc Tu La Âu Dương Kiệt, nên biết người trong võ lâm hiện nay không một ai biết Công Tôn Lạp là người của phái nào, mà ông cũng chưa hề nói qua sư môn của mình.

Âu Dương Hải cũng lặng người đi, chàng nhìn chăm chăm vào những nước mắt xúc động của Côn Tôn Lạp từng giọt lăn xuống !

Công Tôn Lạp揩 lau nước mắt, đột nhiên ngẩng đầu cười lớn, nói:

- Không ngờ sư phụ đã có hậu nhân, tiếp tục hương hoả, ha, ha, ha?

Công Tôn Lạp này quá đổi vui mừng.

Âu Dương Hải a lên một tiếng, kêu lên:

- Công Tôn đại hiệp, không sư huynh, huynh thật sự là đồ đệ của phụ thân ta ư ?

Lý Xuân hoa và Lý Xuân Hồng cũng cảm thấy nội tình trong đó phức tạp, Công Tôn Lạp là đồ đệ của Ngọc Tu La Âu Dương Kiệt tại sao lại không biết sư phụ có đứa con trai này ?

Công Tôn Lạp lại thở dài một tiếng, nói:

- Tuy ta là đồ đệ duy nhất của Ngọc Tu La Âu Dương Kiệt, nhưng ta lại là người bị sư phụ đuổi khỏi sư môn.

Âu Dương Hải kinh nghi hỏi:

- Phụ thân tôi tại làm sao đuổi huynh ra khỏi sư môn ?

Đôi mắt Công Tôn Lạp nhìn lên trần nhà đến xuất thần?

Hồi lâu sau ông mới thở hắt ra nói:

- Đó là lỗi lầm của ta, ta không hề oán trách sư phụ, chỉ có trong lòng mình cảm thấy thẹn với công ơn dạy dỗ của sư phụ. Ôi ! Chuyện này nói ra dài lắm.

Âu Dương hải nói:

- Công Tôn sư huynh, nếu huynh không ngại, có thể nói nguyên nhân bị phụ thân đuổi khỏi sư môn không ?

Công Tôn Lạp trầm ngâm một hồi, nói:

- Ta phạm vào tội phản sư khi tổ? Sau khi ta theo sư phụ được ba năm, vào một buổi hoàng hôn, ta ở tại một khe núi cứu lấy một thiếu nữ muốn nhảy xuống núi tử tự, cô gái này xinh đẹp mê người. Lúc đó ta hỏi cô ta vì sao muốn tìm lấy cái chết? Cô ấy khóc thút thít nói, cả nhà cô trên đường gặp phải cường đạo, già trẻ lớn bé ba mươi người đều bị giết sạch, chỉ còn cô ấy trốn thoát, cô cảm thấy trên cõi trần thế bao la này không còn ai để nương tựa, do đó mà muốn tìm cái chết. Lúc đó ta cảm thấy cô gái trẻ trung thế kia, lại gặp phải thảm biến này thực là đáng thương? ôi!

Công Tôn Lạp lại thở dài, nói tiếp:

- Lúc đó ta nói với cô ấy muốn đem cô gửi đến một nhà bà con xa. Mà cô ấy cứ lắc đầu cự tuyệt, đôi mắt lộ vẻ buồn bã ai oán nhìn ta khẩn cầu.

Thực là mắc cỡ, ta lại bị ánh mắt hàm chứa vẻ nhu tình u oán đó của nàng làm mềm lòng?

Ta liền dẫn sư phụ đem nàng vào trong phòng ta hai tháng, một buổi xế chiều nọ ta từ chỗ sư phụ trở về, cô gái này đã đi biệt tăm.

Cô gái đi ba hôm, sư phụ phát hiện một bộ bí kíp võ lâm bị mất, và cả một bản nhật ký bình thường của sư mẫu cũng bị mất, lúc đó sư phụ sư mẫu rất lo lắng, hiển nhiên bộ bí kíp võ lâm và quyển nhật ký đó đối với sư phụ mẫu rất quan trọng, ta thấy sư phụ sư mẫu khủng hoảng lo lắng, thì trong lòng rất sợ, bèn kể cho sư phụ rõ mình cứu cô gái nọ và lưu cô ta lại ra sao, sư phụ truy vấn hỏi ta hình trạng của thiếu nữ đó, sư phụ sư mẫu nghe xong biến sắc, và giận dữ vô cùng? Ta không ngờ người con gái yếu đuối đáng thương kia lại là tên điểm tặc nổi danh giang hồ Hồng Yên Tử Diêu Huân Muội?

Lý Xuân Hoa gật đầu nói:

- Hồng Yên Tử Diêu Huân Muội, năm xưa thực sự là nổi danh hai đạo hắc bạch trên giang hồ võ lâm, nhưng tên của nàng hình như không còn nghe có người nói đến nữa, không biết?

Công Tôn Lạp than rằng:

- Sư phụ sư mẫu lúc đó tự thân đi khắp chân trời góc bể truy tìm nhưng hình bóng của Hồng Yên Tử Diêu Huân Muội không biết đã ở nơi nào? Lúc đó sư phụ muốn xử tử ta, nhưng dưới sự khẩn cầu của sư mẫu người, chị đuổi ta ra khỏi sư môn cắt đứt mọi quan hệ? Công Tôn Lạp nói đến đây, giọng nói lộ vẻ đau đớn. Âu Dương Hải khe khẽ thở dài nói:

- Sự gặp gỡ đó bất cứ ai cũng sẽ phạm sai lầm, sư huynh, huynh bắt tất phải tự trách mình làm chi.

Công Tôn Lạp xúc động, nói:

- Lúc đó ta cảm thấy mình đã gây nên tội lớn, ai ngờ một năm sau nghe nói sư phụ sư mẫu xảy ra thảm biến? Ta mới biết bộ bí kíp và nhật ký đó có quan hệ đến thảm biến này. Ta? thật có lỗi với sư phụ và sư mẫu?

Công Tôn Lạp lại để rơi ra vài giọt lệ?

Âu Dương Hải run run hỏi:

- Phụ mẫu đệ? đã chết rồi ư?

Công Tôn Lạp lắc đầu nói:

- Không biết, mười mấy năm nay ta dò la khắp nơi những chuyện có liên quan đến sự phụ sự mẫu, nhưng thủy chung vẫn không có một đầu mối, đó là Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội, nàng ta như đá chìm biển lớn vậy, nhưng ta biết có thể sự phụ sự mẫu gặp có thể bị thọ hại rồi! Bởi vì hễ một người nào có duyên thấy mặt hoặc có quan hệ với sự phụ sự mẫu trước kia toàn bộ đều bị sát hại, tông cộng có hơn ba trăm mạng người, mà đều chết một cách thần bí.

Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa, Lý Xuân Hồng nghe vậy đều kinh hãi, không ngờ chuyện này lại can hệ rộng đến vậy.

Âu Dương Hải chợt hỏi:

- Sư huynh, huynh có thể hình dung ra khuôn mặt của gia phụ gia mẫu đệ đệ có thể biết được hình dáng của họ như thế nào chăng?

Công Tôn Lạp nói:

- Phụ thân của đệ hiệu là Ngọc Tu La, bởi vì cực kỳ anh tuấn, ung dung tiêu sái, có thể nói là đương thời cư thế mỹ nam tử, gia mẫu người được thiên hạ vô lâm xưng là Đông Phương Hậu, bà xinh đẹp thông minh như thế nào thì có thể biết, người và Bắc Quốc Tiên Cơ được người ta suy tôn là hai mỹ nhân trong thiên hạ.

Lý Xuân Hoa gật đầu nói:

- Công Tôn huynh nói không sai, tuy Bắc Quốc Tiên Cơ đêm nay che mặt bằng vuông lụa trắng, nhưng thể thái, da dẻ, hình dạng của bà người ta khỏi nhìn cũng biết là một người rất đẹp.

Công Tôn Lạp mỉm cười hỏi:

- Sao? Mới rồi địch nhân lại là Bắc Quốc Tiên Cơ à?

Âu Dương Hải gật đầu, đem tình hình xảy ra lúc nãy kể lại.

Công Tôn Lạp than một tiếng nói:

- Bức thư Thiết Định Quái Hiệp để cho đệ, đưa đây ta xem thử.

Âu Dương Hải rút từ trong người ra lá thư đó, Công Tôn Lạp xem xong đôi mắt nhìn lên trần nhà đèn xuất thần, thực ra trong đầu Công Tôn Lạp đang nghĩ đến bao nhiêu nguyên nhân của sự việc này.

Vừa đủ thời gian cạn một ấm trà nóng?

Công Tôn Lạp mới nói:

- Sư đệ, từ đây có thể thấy phụ mẫu của đệ thực sự dính dáng đến một bí mật trọng đại trong võ lâm, đệ không nên vội, cuối cùng sẽ có một ngày chúng ta dò ra chân tướng, cả đời Công Tôn Lạp này bất luận thế nào cũng phải bôn ba vì chuyện này, đến chết cũng không từ.

Âu Dương Hải than rằng:

- Vì chuyện này mà làm phiền các vị cả đêm, bây giờ đã sắp đến canh năm rồi, không biết Hoa sư tỷ có gì chỉ dụ để làm?

Lý Xuân Hoa nói:

- Ta và muội muội thương lượng rất lâu, vấn đề tuyển chọn minh chủ nhất thiết không được tuyển chị em ta, vì chúng ta là phận nhi nữ cuối cùng sẽ có một ngày từ bỏ giang hồ không thể gắn bó mãi được.

Âu Dương Hải mỉm cười nói:

- Sư tỷ, sao lại làm thế được?

Lý Xuân Hoa nói:

- Nếu huynh tuyển ta đương nhiên ta và huynh rất khó xử.

Âu Dương Hải cười nói:

- Tỷ tỷ lại uy hiếp ta rồi, ha ha? Âu Dương Hải này tuy không có thuật tiên tri nhưng sớm biết chức Minh Chủ Thanh Đạo Minh sớm đã thuộc về tỷ tỷ rồi.

Lý Xuân Hoa nói:

- Tổ chức Thanh Đạo Minh chúng ta trừ Minh Chủ ra còn có Phó Minh Chủ, phụ cho chức Phó Minh Chủ còn có nhị Đàn, dưới Đàn thì lập Đường, dưới Đường thì có chức vị Hương Chủ.

Công Tôn Lạp gật đầu nói:

- Lý cô nương sắp xếp như vậy cực kỳ thích hợp.

Lý Xuân Hoa nhìn lướt ra bầu trời ngoài cửa sổ, nói:

- Bây giờ chúng ta phải bắt đầu chuẩn bị công tác tuyển cử.

Hoá ra lúc này dưới sườn núi đã vang lên tiếng người, hiển nhiên đệ tử Thanh Đạo Minh đã bắt đầu làm việc rồi.

U cốc này bốn bề vách núi cao sừng sững, trừ mấy giờ trước và sau chính ngọ ra, trong cốc đầy bóng tối như hoàng hôn.

Lúc chính ngọ, trời xanh trong vắt, ánh thái dương toả chiếu trong không trung.

Trên bãi cỏ rộng ba bốn mẫu trong u cốc đã bày đầy bàn ghế, bóng người xung quanh ước chừng năm sáu trăm người, những người này đều là tinh hoa của Thanh Đạo Minh, bao gồm nhân vật võ lâm giang hồ khắp nơi trong thiên hạ.

Họ vào lúc giờ ngọ, tổ chức nghi thức cắt máu ăn thề vì bản minh, trên cánh tay mỗi người đều rạch một đường, để máu tươi của mình nhỏ vào một thùng lớn đầy rượu.

Sau đó mỗi người múc đầy một ly rượu pha máu, chỉ thấy Lý Xuân Hoa nâng cao ly rượu nói lớn:

- Cạn ly!

Một tiếng? Cạn ly? lặp lại rền vang.

Lúc đó, đệ tử Thanh Đạo Minh trong cốc toàn bộ đều tụ tập tại nơi đây để làm nghi thức cắt máu ăn thề, một số cửa không có người thủ giữ.

Đột nhiên ba lão tăng áo xám dưới ánh mặt trời bay vút đến như ma quỷ tước chiếu rượu.

Một người trong đó mau như điện chớp lấy cổ tay của Âu Dương Hải đang nâng ly rượu uống.

Điều này xảy ra quá bất ngờ, dù là người võ công cao đến mấy cũng không phòng bị nổi, huống chi người đột kích lại là một trong thất lão của phái Thiếu Lâm võ công cao tuyệt.

Âu Dương Hải vừa thấy bóng người lao đến bên mình thì mạch môn trên cổ tay đã bị ngón tay của người cầu trúng, chàng thất kinh, ly rượu nắm trong tay vội bung ra, năm ngón tay lật lại và cũng cầu trúng mạch môn người đó.

Một tiếng hừ lạnh lung vang lên, hai người đều vận nội công chọi lẫn nhau nhưng không ai thoát nổi năm ngón tay rắn như sắt thép của đôi phương.

Âu Dương Hải thấy rõ người đánh lén, chợt biến sắc?

Hoá ra ba vị lão tăng này chính là Tĩnh Thủy, Tĩnh Hoả, Tĩnh Thổ trong thất lão Tâm Thiên Đường mà Âu Dương Hải đã từng đấu quá, người bầu chặt lấy chàng là Tĩnh Thủy lão tăng.

Lý Xuân Hoa, Công Tôn Lạp, Lý Xuân Hồng, Trịnh Hổ? đều bay đến.

Chợt nghe Âu Dương Hải quát:

- Mọi người dừng chân, đây là ba vị trong Thiếu Lâm thất lão tăng.

Người trong chín đại môn phái của võ lâm, nghe thấy ba vị tăng là Thiếu Lâm thất lão vô luận là đời nào, thông thường đều không bước ra khỏi Thiếu lâm một bước, mà hôm nay thất lão lại hạ thủ với Âu Dương Hải hiển nhiên giữa họ đã có chuyện cực kỳ trọng đại.

Lý Xuân Hoa, Lý Xuân Hồng, Công Tôn Lạp sớm biết chuyện Âu Dương Hải hiểu lầm đại náo chùa Thiếu Lâm, lúc này nghe nói là Thiếu Lâm Thất Lão Tăng, sắc mặt họ đều biến, họ đều biết chuyện đã phiền phức rồi đây.

Tĩnh Thủy lão tăng thấy nội công của mình không thể nào không chế nổi mạch môn ở cổ tay phải của Âu Dương Hải, tay trái dùng một chiêu ?Đàn Trần Thanh Đàn"?chém vào ngực Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải nhanh nhẹn tránh chưởng này, tay trái cuộn lại thành quyền đánh vào Tĩnh Thủy lão tăng.

Tĩnh Thủy lão tăng không ngờ Âu Dương Hải vừa tránh vừa đồng thời trả đòn, chưởng của Âu Dương Hải ép thân người lão tăng đổ bật ra phía sau, bàn tay của hai người đang bầu chặt lẫn nhau vẫn chưa chịu buông ra.

Thân người Tĩnh Thủy lão tăng đổ bật ra sau đột nhiên bật dậy, tay trái dùng chiêu ?Triều Phiếm Nam Hải? đánh tới.

Âu Dương Hải giật mình, nghĩ:

- Thiếu Lâm Thất Lão quả thực là khó đấu.

Tả chưởng của chàng dùng chiêu ?Nghinh phong Đoạn Thảo? quét vào mạch môn đối phương.

Tĩnh Thủy lão tăng liền trầm thể chưởng tránh đòn đánh, tay trái thi triển Thập Bát La Hán Quyền vù vù tấn công ba chiêu như sấm chớp.

Âu Dương Hải tránh khỏi ba quyền xong lập tức trả miếng, tay trái chàng nhanh như điện trả lại ba chỉ. Hai người tay vẫn bấu chặt không buông, thân mình cách nhau không quá một thước, mỗi người đều dùng tay trái đánh xáp la cà.

Cánh tay tung ra tức thì đã đến yếu huyệt chết người của đối phương, chỉ hơi không đề ý một chút thì không chết cũng bị thương.

Lối đánh xáp la cà này, bao gồm cả cơ trí võ công, kinh nghiệm đối địch vân vân, cuộc đấu rất kịch liệt, khản trương ghê hồn.

Quần hào xem thấy đều kinh hãi, người của chín đại môn phái đều cho rằng Âu Dương Hải dù võ công cao đến đâu cũng khó mà địch nổi bảy quyền của Tĩnh Thủy Lão Tăng đánh ra.

Ai ngờ trong chốc lát, hai người đã trao đổi hơn hai mươi chiêu.

Trong hai mươi chiêu này Âu Dương Hải dùng chiêu thức kỳ lạ để bù đắp phân kinh nghiệm không đủ của mình.

Tĩnh Hoà, Tĩnh Thổ hai lão tăng, muốn xuất thủ nhưng bị các cao thủ Thanh Đạo Minh ngăn cản lại, Lý Xuân Hoa biết võ công của Âu Dương Hải cao cường, nhất định có thể cự nổi Tĩnh Thủy lão tăng, trong lòng hơi yên tâm.

Giữa lúc kịch đấu, một tiếng hừ vang lên.

Thân hình hai người chợt tách ra, chỉ thấy Âu Dương Hải thần trí bình tĩnh lướt ra ngoài sáu thước, nói lớn:

- Tĩnh Thủy lão thiên sư, tạm thời dừng tay, để cho tại hạ nói vài câu.

Chỉ thấy trên mặt Tĩnh Thủy lão tăng hiện lên sát khí, trầm giọng quát:

- Cuồng đồ, ngươi còn gì để nói, bản phái đã có mối thù với ngươi sâu tựa biển, ngươi không theo bọn ta lên Thiếu Lâm Tự còn đợi đến lúc nào.

Công Tôn Lạp cười ha hả bước tới, chấp tay thi lễ với Tĩnh Thủy lão tăng, nói:

- Lão thiên sư, xin các vị nghe ta giải thích, chuyện hôm đó hoàn toàn đều do hiểu lầm?

Tĩnh Thổ lão tăng cười nhạt, quát:

- Hiểu lầm cái gì? Người trong phái Thiếu lâm lại nói dễ như vậy sao?

Âu Dương Hải nói lớn:

- Lão thiên sư, xin các vị tha thứ cho tại hạ lúc bấy giờ không rõ nguyên nhân?

Tĩnh Thổ lão tăng quát:

- Cuồng đồ, ngươi có nói sao cũng không tránh khỏi phải chết, hãy khôn hồn mau đưa tay chịu trời.

Lý Xuân Hoa từ từ đi đến trước mặt ba vị tăng Tĩnh Thủy, Tĩnh Thổ, Tĩnh Hoà lạnh lùng hỏi:

- Ba vị đắc đạo cao tăng, các vị biết bản mình hôm nay làm lễ cắt máu ăn thề chứ?

Tĩnh Hoà lão tăng khề hừ một tiếng, nói:

- Chẳng lẽ Thanh Đạo Minh các người muốn đỡ đầu cho tên cuồng đồ kia ?

Lý Xuân Hoa quát:

- Dù người trong bản mình của ta có thù hận gì với quý phái thì hành động nhập môn đàn bắt người của các vị có phải là làm trái qui cũ của Thiếu Lâm không ?

Lý Xuân Hoa vừa nổi giận, đôi mắt phượng của nàng hàm ân tia anh khí bức người, khuôn mặt tuyết đẹp lộ ra thần sắc khiến người bất khả xâm phạm.

Ba vị tăng nhân nghe nàng nói như vậy, ai nấy đều sững sờ.

Lý Xuân Hoa tiếp tục nói tiếp:

- Các vị xông bừa vào tổng đàn là đã có ý miệt thị bản mình, lại còn đảo loạn nghi thức cắt máu ăn thề, hiển nhiên là muốn phá hoại sự đoàn kết của bản mình.

Câu nói của Lý Xuân Hoa vừa dứt, trong quần hào có một tiếng chửi cất lên:

- Đuổi cổ ba con lừa ngu ngốc này đi ! Hừ ! Cả đời ta ghét nhất cái bọn hoà thượng giả nhân giả nghĩa, làm bộ làm tịch?

Quần hào người này một câu, người kia một câu, trong chốc lát đã rầm rầm hẳn lên.

Chợt nghe ba vị tăng Thiếu lâm gầm lên một tiếng?

Mỗi người đều tung ra hai luồng kinh phách không nhắm quần hào đánh tới.

Nên biết công lực của ba vị lão tăng tuyệt cao, sáu chương này lại do họ giận dữ điểm phát ra, chương thế như dùi non độc biển, chương kinh vừa xuất?

Một loạt tiếng rú vang lên, bốn người đệ tử của Thanh Đạo Minh bị trúng chương chết tại trận, người học máu mồm, thân người bắn lên cao mấy trượng.

Tĩnh Thổ lão tăng cười lạnh lùng, nói:

- Nếu các ngươi không giao tên cuồng đồ đó, thì ba chúng ta sẽ đại khai sát giới đây.

Chợt nghe một tiếng cười vang lên, có tiếng quát:

- Đồ lừa ngu xuẩn, các ngươi lại còn dám hại người.

Trong quần hào một người thân hình thấp nhỏ đi ra, đó là một lão già thân người khô đét, người đó là tên tướng cướp lừng lẫy vùng Hắc Long Giang, Vũ Tan Hiệp Liễu Phiêu Dương.

Liễu Phiêu Dương nói xong, nhanh như chớp mắt, cái ô trong tay rít gió ào ào đâm về phía ba vị tăng Thiếu Lâm, phụt phụt phụt?

Cái ô trong tay Liễu Phiêu Dương bán ra ba luồng sáng màu đen, cùng thuận theo chiêu thức bắn ra.

Chiêu này kịch độc cùng cực, ba vị tăng không ngờ trong cái ô của lão ta lại bắn ra ám khí, nhất thời lùi lại không kịp, trên áo cà sa ba người bị ba tia sáng đen rạch đứt một lỗ to, máu tươi rịn ướt.

Liễu Phiêu Dương vừa tấn công, quát to một tiếng phi thân lên trời huy động cái ô, hoá ra bóng ô rợp trời, cả người và ô lao nhanh xuống ba vị tăng.

Chiêu này chính là chiêu ?Thiên Hà Đảo Quái? kỳ ảo nhất trong Phục Ma tâm pháp của Liễu Phiêu Dương.

Ba vị tăng Thiếu Lâm đột nhiên găm lên một tiếng, thân hình ba người hơi khuyu xuống, sáu chưởng đều phát lên.

Chỉ nghe Liễu Phiêu Dương khẽ hự một tiếng, bóng ô đang đánh nhanh xuống thành linh rút lại, người trong không trung bay ra ngoài hai trượng, mặt xanh lè như chàm đồ, không nói một lời.

Một lão nhân mảnh khảnh, tướng mạo hiền lành từ trong quần hào nhẩy ra, đưa tay vào người lấy một hoàn thuốc, nói:

- Liễu huynh nhận lấy, thử xem Tuyệt Liên Hoàn của đệ công hiệu như thế nào ?

Liễu Phiêu Dương đón lấy hoàn thuốc xong liền bỏ vào miệng nuốt, cảm thấy một chất nước mát hơi đắng trôi xuống cổ họng, lập tức trong bụng mát lạnh, thoải mái vô cùng, liền cười nói:

- Gặp được Mệnh Bất Tuyệt tặng cho linh đơn, lão đây chắc chết không nổi.

Hoá ra lão nhân nọ chính là thân y vang danh thiên hạ, Mệnh Bất Tuyệt Niên Long Hồi, tiên sinh.

Chỗ bị trúng ám khí của ba vị tăng Thiếu Lâm đột nhiên hơi phát nhiệt, trong bụng kinh hãi, biết rằng trong ám khí có chất độc, ba vị lão tăng giận dữ vô cùng, hét lên một tiếng, ba người xông vào quần hùng, sáu cánh tay vung múa loạn xạ, chém, chặt, đâm triển khai những chiêu thức sát thủ như điên cuồng.

Trong chớp mắt, nhưng tiếng rú liên tiếp vang lên.

Đã có sáu người đệ tử của Thanh Đạo Minh bị chưởng lực đánh chết.

Chợt nghe Lý Xuân Hoa hét lớn:

- Mọi người mau tránh ra.

Nàng tuy đẹp như hoa mùa xuân, nhưng lại có khí độ hơn người, nàng vừa mới cất tiếng, quần hào đang muốn xông lại ba vị tăng đều bắt giác thu cước bộ lại.

Lý Xuân Hoa vừa hét xong, Âu Dương Hải đứng bên trái đã rút thanh Quỷ Kiếm ra, lắc mạnh cổ tay một cái, thân kiếm cách không bay thẳng đến.

Hoá ra, Âu Dương Hải trông thấy sự tàn sát của ba vị tăng Thiếu Lâm, chàng đã không thể nhìn được nữa, chàng muốn dùng ngự kiếm thuật để ngăn cản cuộc tàn sát của họ.

Nên biết rằng ngự kiếm thuật là một loại công phu tối cao trong kiếm thuật, Âu Dương Hải tuy chưa luyện đến tuyệt đỉnh, nhưng uy thế đã kinh người.

Chỉ thấy một làn sáng xanh nhanh như chớp bổ xuống ba vị tăng.

Trong quần hào, có những người thường say sưa đắm chìm trong kiếm thuật, họ đều muốn theo lên đỉnh cao của thuật ngự kiếm, nhưng đều không được yếu quyết, cho nên không ai thành tựu, lúc này trông thấy thuật ngự kiếm phi không, đều kinh hãi, lớn tiếng khen ngợi:

- Hảo kiếm pháp, hôm nay coi như mở được tầm mắt !

Ba vị tăng thấy một làn sáng xanh cuộn cuộn theo gió kiếm ghê gớm ập tới mà không trông thấy bóng của đối phương đâu, không biết ra tay chống đỡ thế nào, ai nấy đều kinh hãi?

Họ tung mình nhảy lùi lại, đều vươn tay tóm lấy một người ném mạnh vào làn ánh sáng xanh, tiếp đó lại đánh ra ba luồng chưởng lực phách không. Âu Dương Hải sợ bị tổn thương đến đệ tử của Thanh Đạo Minh, đành phải làm tan chân khí ngự kiếm, ánh sáng xanh vừa thu lại bóng người liền hiện ra.

Nhưng ba người đệ tử bị ném ra không trung lại bị chưởng lực của ba vị tăng đánh ra làm tứ chi gãy rời, tâm mạch bị đứt tung, hự lên một tiếng rồi chết.

Ba cái xác rơi bịch xuống đất, máu tươi dầm dề, thê thảm vô cùng.

Chợt thấy bóng ba vị tăng bay thẳng ra ngoài cốc?

Về một cái, Lý Xuân Hoa đã phi thân nhanh như tia chớp tung mình xuống trước mặt ba vị tăng cản đường lại, nói:

- Ba người các vị đi dễ vậy sao ?

Tĩnh Thủy lão tăng giận dữ gầm lên vung tay đánh ra một chưởng.

Lý Xuân Hoa đảo người tránh né, ngón tay khẽ búng một luồng chỉ phong đánh thẳng vào mạch môn của Tĩnh Thủy lão tăng.

Tĩnh Thủy kinh hãi nhảy lùi lại năm thước, ngăn người nhìn Lý Xuân Hoa.

Lão biết một chỉ này của Lý Xuân Hoa chính là thần công ?Đàn Chỉ Đả Huyệt? rất khó luyện của Phật gia, đơn thuần chỉ một môn công phu này phải cần thời gian tập luyện ba mươi năm mà Lý Xuân Hoa xem ra bất quá chỉ là hai mươi tuổi đó lại.

Lý Xuân Hoa lắc vai tung mình tới tung ra ba chưởng xẹt lửa.

Ba vị tăng thì triển thân pháp tuyệt kỹ Thiếu Lâm ?Di Hình Hoán Vị?, tránh khỏi ba chưởng lạnh lẽo này, liền đó phản kích trở lại, triển khai tấn công nhanh. Trong chốc lát đã đánh ra liên tiếp hơn hai mươi chưởng.

Chợt nghe Âu Dương Hải quát:

- Sư tử, hãy tránh ra !

Quát xong, Âu Dương Hải cầm kiếm xông đến.

Thanh Qui Kiếm chuyển động vun vút, như điểm, như chém, như quét, như đâm? khí lạnh rợn người.

Một tiếng hự vang lên, kiếm quang thu lại?

Ba vị tăng loạng choạng lùi lại mấy bước?

Chỉ thấy máu tươi trên cánh tay họ tuôn rơi trên mặt đất, họ xoay mình tung người nhảy đi rất nhanh biến mất.

Âu Dương Hải quay ngược mũi kiếm, đứng nhìn theo hướng ba vị lão tăng vừa đi, buồn bã than rằng:

- Sư phụ bảo ta nhượng cho họ mấy phần, không ngờ hôm nay huyết thù với họ càng thêm sâu.

Lý Xuân Hoa đưa mắt nhìn Âu Dương Hải đầy vẻ kinh ngạc.

Nàng thấy chiêu kiếm sau cùng của Âu Dương Hải quả là thần sầu.

Quần hào không thấy Âu Dương Hải xuất kiếm thế nào mà đã thương được ba vị tăng Thiếu Lâm, ngay cả nhãn quang sắc sảo của Lý Xuân Hoa cũng không thể nào nhìn ra kiếm thức của chàng.

Nên biết chiêu kiếm này của Âu Dương hải chính là chiêu kiếm thuật kỳ ảo cử thế vô song mà Vân Trung Nhạc đã truyền thụ cho chàng, chiêu ?Vạn Lưu Qui Tông?.

Dù rằng ba vị lão tăng Thiếu Lâm nội ngoại công lực đều đã đến mức hoá hầu thuần thanh, nhưng cũng không cách nào phá giải được chiêu kiếm cái thế cổ kim này, do đó bị kiếm chém trọng thương phải bỏ đi.

Trên mặt Lý Xuân Hoa lộ vẻ giận dữ, hừ một tiếng nói:

- Hôm nay để cho họ đột nhập vào đây thật quá dễ dàng.

Âu Dương Hải quay đầu nhìn mấy cái xác trên mặt đất, thở dài:

- Đây là lỗi lầm của ta đã hại chết những huynh đệ này, tôi thực đắc tội vô cùng.

Lý Xuân Hoa biết trong lòng chàng bị dẫn vật, bèn cười nói:

- Huynh đừng nên tự làm khổ mình, Thiếu Lâm tam lão cũng thật quá hung hăng tàn bạo. Chúng ta tức khắc cử hành cuộc tuyển chọn trong bang thôi !

Âu Dương Hải từ từ tra kiếm vào vỏ, cùng Lý Xuân Hoa đi đến vị trí cao nhất của buổi lễ.

Lý Xuân Hoa đứng trước quần hào, hơi chỉnh lại mái tóc, lớn tiếng nói:

- Những huynh đệ chết đi, sau khi bản mình đại tuyển xong sẽ long trọng cử hành lễ an táng để an ủi vong linh, bây giờ chúng ta tuyển chọn Minh Chủ ngay, xin mọi người giơ tay chỉ tên.

Nàng vừa nói xong, tiếng hô vang lên ầm ầm, nói:

- Chúng tôi chọn Lý Xuân Hoa tiêu thư làm Thanh Đạo Minh Chủ, chúng tôi chọn?

Tiếng hô vang lên như sấm, chấn động không gian.

Lý Xuân Hoa thấy mọi người nhiệt liệt ủng hộ mình, khiến cho nàng g sững sờ.

Âu Dương Hải, Công Tôn Lạp, Lý Xuân Hồng đều vỗ tay hoan hô.
Lý Xuân Hoa khẽ đưa tay, tiếng hô của mọi người mới ngớt, nàng xúc động nói:

- Tiểu nữ Lý Xuân Hoa có tài đức gì đâu mà dám được hưởng sự yêu mến của chư vị, thật làm cho tiểu nữ vô cùng cảm động? không biết dùng ngôn từ nào để cảm ơn các vị nữa?

Một người khi bị thương cực độ hoặc khi vui mừng quá mức thì ngôn ngữ đều bị vấp vấp, trong lòng Lý Xuân Hoa hiện tại có rất nhiều điều muốn nói, nhưng lại nói không ra, chỉ có thần sắc trên mặt và đôi mắt của nàng thay thế cho lời nói.

Lúc lâu sau, Lý Xuân Hoa mới nói:

- Thanh Đạo Minh Minh Chủ đã tuyển chọn rồi, bây giờ tuyển vị Phó Minh Chủ.

Đột nhiên trong quần hào có người nói:

- Việc tuyển Phó Minh Chủ và những người khác xin Lý Minh Chủ quyết định, bởi vì chúng tôi không quen thuộc những vị anh hùng hào kiệt kia mấy.

Vừa nói xong, quần hào đồng thanh tán thành đề Lý Xuân Hoa cử người.

Lý Xuân Hoa trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Chư vị đã tín nhiệm ta, ta sẽ chỉ tên người được tuyển, sau đó lại đề cho các vị tuyển lại, nếu các vị đối với người mà tôi nêu tên có ý kiến gì xin lên tiếng. Thanh Đạo Minh là của anh hùng hào kiệt thiên hạ vì tiêu diệt tà ác, nêu cao chính nghĩa võ lâm hợp lại mà thành, người ta tuyển làm lãnh đạo chính là tuyển hiền đức và năng lực. Bây giờ ta chỉ danh Phó Minh Chủ là Quan Đông Đại Hiệp Truy Phong Tú Sĩ Công Tôn Lạp tiên sinh rất quen thuộc, không cần ta phải giới thiệu nhiều, không biết ý kiến của chư vị thế nào?

Quần hào vỗ tay hoan hô nói:

- Người Lý Minh Chủ cử ra chính là người trong bụng chúng tôi muốn chọn, mọi người đều ủng hộ Công Tôn đại hiệp làm Phó Minh Chủ.

Quan Đông Đại Hiệp Công Tôn Lạp đứng dậy, cúi mình thi lễ với Lý Xuân Hoa:

Công Tôn Lạp cảm ơn Minh Chủ chỉ danh.

Nói xong quay lại chấp tay thi lễ với quần hùng.

Lý Xuân Hoa nhìn quần hùng, nói:

- Bản minh ngoài chính phó Minh Chủ ra còn lập hai đàn, dưới đàn lập?

Thiếu 2 trang?

Lý Xuân Hoa quay lại mỉm cười với Âu Dương Hải:

- Hồng Võ Đoàn là chủ lực của bản mình, dưới Đoàn thiết lập Nội Nhất Đường và Ngoại Ngũ Đường, ba mươi sáu vị Hương Chủ, tất cả sẽ đợi Âu Dương Hải Đan Chủ bố trí?

Âu Dương Hải lấp bắp nói:

- Ta? ta? ta? làm sao có thể làm Đoàn Chủ?

Lý Xuân Hoa đưa cặp mắt hàm uy, nhìn Âu Dương Hải nói:

- Quân Hào tuyển chọn huynh đảm nhiệm chức vụ trọng yếu này chẳng lẽ huynh lại mượn cớ từ chối hay sao?

Âu Dương hải nói:

- Hồng Võ đoàn chủ xin tuân theo lệnh của Minh Chủ.

Lý Xuân Hoa mỉm cười, quay lại nói với quân hào:

- Bản mình được năm phái trong Trung Nguyên là Côn Luân, Thanh Thành, Hoa Sơn, Chung Nam, Diêm Thương gia nhập, thật là điều vinh hạnh. Côn Luân Kiếm Dã Chân Nhân, Hoa Sơn Khẩu Thời Cuộc, Diêm Thương Vũ Chính Cương, Chung Nam Bàng Chung chư vị chương môn và cả Bách Độc Tẩu Lang Dật Đạo tiên sinh, Trịnh Hồ huynh tất cả đều biên nhập vào Khúc Tinh, đảm nhiệm chức vị hộ pháp.

Nên biết những người này đều là tông chủ một đời của giang hồ võ lâm, họ gia nhập vào Thanh Đạo Minh tuy rất khâm phục Lý Xuân Hoa nhưng trong nội tâm lại nghĩ:

? Nếu Lý Xuân Hoa kêu những người chúng ta đảm nhận những nhiệm vụ không xứng đáng thì làm sao đây ??

Lúc này nghe thấy Lý Xuân Hoa phân phái họ làm hộ pháp dưới Khúc Tinh Đoàn, không khỏi mừng thầm, họ ngầm cảm kích Lý Xuân Hoa tuổi còn trẻ mà hiểu được ý người.

Lý Xuân Hoa quay sang hỏi Công Tôn Lạp:

- Cao thủ ba nơi trọng yếu của bản mình có phải đã đi đến đây hết?

Công Tôn Lạp đáp:

- Ngoài những đại quốc thủ vẫn còn ở chỗ cũ, những người còn lại toàn bộ đã đến.

Lý Xuân Hoa trầm ngâm một hồi, nói:

- Hồng Võ Đoàn nội nhất đường chính là Chính Đạo Đường duy trì kỷ luật của bản mình, đường chủ do Liễu Phiêu Dương tiên sinh đảm nhiệm, không biết ý kiến của Hồng Võ Đoàn Chủ thế nào?

Âu Dương Hải mỉm cười nói:

- Minh Chủ nói rất phải, Liễu Phiêu Dương đại hiệp võ công tuyệt cao, nếu thay đổi chức khác e không thích hợp.

Tân hiệp Liễu Phiêu Dương cười lớn, nói:

- Liễu Phiêu Dương ngày xưa là đạo tặc, không ngờ hôm nay lại đảm nhiệm Chính Đạo Đường Chủ duy trì kỷ luật của Thanh Đạo Minh.

Lý Xuân Hoa lại nói:

- Thập nhị sát thủ biên nhập vào Chính Đạo Đường.

Chỉ thấy mười hai vị trung niên áo lam ứng tiếng bước ra, mười hai người này ai nấy mặt lạnh như băng, làm người vừa nhìn thôi cũng thấy phát sợ.

Âu Dương Hải thâm nghĩ:

? Chị em của họ thật biết dùng nhân tài, bề ngoài mười hai người này trông đến sợ, dùng họ vào Chính Đạo Đường thì không gì tốt hơn nữa ?.

Lý Xuân Hoa nói với Lý Xuân Hồng:

- Khúc Tinh Đàn Chủ, Hồng Võ Đàn ngoại ngũ đường do Đàn Chủ và Âu Dương Hải Đàn Chủ bố trí.

Lý Xuân Hồng từ từ đứng dậy, nói _

- Hồng Võ đàn ngoại ngũ đường là Tiên Y Đường, Thần Xạ Đường, Độc Kiếm Đường, Huyết Dao Đường, Tản Hoa Đường.

Tiên Y Đường do Mệnh Bất Tuyệt Kiên Lang Hồi tiên sinh đảm nhiệm, thông soái đại quốc thủ các nơi trong thiên hạ, hành hiệp trượng nghĩa, tế thế cứu nhân, bởi vì những đại quốc thủ này đại bộ phận đều không có võ công, cho nên phải phái mười hai vị chuyên gia ám khí của Tản Hoa Đường gia dĩ bảo vệ, đây là mười hai vị được liệt vào Tiên Y Đường.

Thần Xạ Đường là ba mươi sáu vị Xuyên Tâm Tiễn, Đường Chủ do Sa Mạc Thất Tiễn đứng đầu, Nhất Cung Xạ Nhật Chấn Thiên Hô đảm nhiệm.

Độc Kiếm Đường là ba mươi hai Độc Long Kiếm của Thanh Đạo Minh.

Đường Chủ là Phi Hồn Độc Kiếm nổi danh Tây Vực Tây Môn Dương.

Huyết Dao Đường là chín mươi chín cây Huyết Quang Dao của bản mình. Đường chủ là Song Dao Lục Tâm nổi danh giang hồ Dã Lương Anh.

Tản Hoa Đường là một trăm lẻ tám vị cao thủ về ám khí trong thiên hạ, hiện giờ phân ra mười hai vị liệt nhập vào Tiên Y Đường, chỉ còn lại chín mươi sáu vị. Đường chủ là Cách Quang Sa Cừ Ứng của Phái Cổ Mộ.

Còn lại những người chưa xếp vào Hồng Võ Đường tạm thời quản lý sự vụ của tổng đàn trong bản mình và trách nhiệm phòng thủ kẻ địch bên ngoài xâm nhập vào trong cốc. Các vị trí Đường Hương chủ do các Đàn chủ và các Đường chủ phân phó.

Lý Xuân Hồng xếp đặt an bài hoàn tất, quần hào đều biểu lộ tán thành.

Lý Xuân Hoa đứng dậy nói:

- Thanh Đạo Minh đã chính thức thành lập ngày hôm nay, hễ là người đã gia nhập vào bản mình đều phải tuân thủ qui cũ, ai vi phạm thì tuyệt đối không khoan dung. Nội qui của bản mình hôm sau công bố. Đêm nay bày rượu đặt yến chúc mừng sự thành lập của bản mình, để làm tăng thêm cảm tình các huynh đệ đồng minh. Bây giờ đã là giờ mùi, mọi người hãy mau chóng chuẩn bị tiệc rượu đêm nay.

Âu Dương Hải đột nhiên đứng dậy nói lớn:

- Các Đường chủ thuộc Hồng Võ Đàn đêm nay xin chuyển lên đồng chỗ ngồi với tại hạ.

Âu Dương Hải đối với sáu vị Đường chủ dưới Đàn mình có người hãy còn chưa thấy mặt, cho nên chàng muốn nhân cơ hội này để tụ họp làm quen với họ.

Trăng lưỡi liềm treo trên không, ngàn vạn ngôi sao nhấp nháy.

Trong rừng cây tại u cốc đèn đuốc sáng trưng, dưới mỗi góc cây đều bày một chiếu rượu, tiếng trò chuyện, cười nói uống rượu đan xen lẫn nhau.

Trên chiếc chiếu cao nhất phía đông có người nam người nữ, chính là chị em Lý Xuân Hoa, Công Tôn Lạp, Âu Dương Hải và sáu vị Đường chủ, họ vừa uống rượu vừa đàm luận đại sự võ lâm.

Âu Dương Hải nhân lúc này nói đến Đế Vương Cung Ngọc Tu La, nhưng kỳ lạ là đối với cái tên Âu Dương Kiệt, quần hào đều có nghe thấy, nhưng mỗi người khi nghe đến cái tên này đều hơi biến sắc.

Vành trăng trên bầu trời đã ngả về tây, bởi vì là trăng hạ huyền cho nên chỉ là giờ tỵ mà mặt trăng đã bắt đầu di chuyển về phía tây.

*

* *

Tiệc rượu chúc mừng tuy đã tàn từ rất lâu, nhưng huynh đệ trong Thanh Đạo Minh vẫn bận rộn chỉnh lý mọi thứ. Lý Xuân Hoa và các quần hào đều đã say sưa đi vào giấc mộng mà Âu Dương Hải mãi vẫn không ngủ được, bởi vì trong đầu chàng thủy chung vẫn nghĩ đến thân thế bí mật của mình và cả cha mẹ chưa hề thấy mặt của mình.

Chàng nhẹ nhàng nhảy ra ngoài cửa sổ, từ từ đi ra quảng trường.

Đôi mắt chàng lướt nhìn vào màn đêm trong cốc, thật biết bao nhiêu là thanh tân u nhã, đặc biệt nhất là ánh trăng sao chiếu xuống mặt đầm, hiện lên trong vắt lung linh như là một tấm gương sáng, hiện ra cả vạn vật chung quanh.

Âu Dương Hải nhìn bóng mình trong đầm nước, bất giác thở dài, nghĩ: ? Nếu ta có một tấm gương thần như trong thần thoại thì có thể bảo nó chiếu lên hình bóng của cha mẹ mình? ?

Đêm khuya tĩnh lặng rất dễ dẫn con người đến chỗ suy nghĩ mông lung.

Còn Âu Dương hải bây giờ cũng trầm tư mãi miết không dứt.

Đột nhiên một thanh âm trong trẻo vang lên:

- Đêm khuya như vậy, huynh hãy còn chưa ngủ sao ?

Âu Dương Hải hơi quay đầu lại, thấy Lý Xuân Hồng đứng ngay sau lưng mình. Âu Dương Hải mỉm cười nói:

- Hơi uống có chút rượu làm ta ngủ không được. Hồng muội, sao muội không đi ngủ ?

Lý Xuân Hồng nói:

- Muội ngủ vừa tỉnh dậy, chợt nghĩ đến lễ thành lập minh ngày hôm nay, toàn bộ huynh đệ đều uống say khướt, sợ rằng người thủ giữ cửa cũng ngủ mất, cho nên muốn ra đi tuần đêm.

Tiếp đó Lý Xuân Hồng mỉm cười, nói:

- Hải ca, nếu huynh không ngủ chúng ta cùng đi tuần đêm chứ ?

Âu Dương Hải gật đầu nói:

- Được, chúng ta cùng đi.

Hai người kè vai nhau thông thả đi dưới trăng.

Lý Xuân Hồng khẽ nói:

- U cốc này địa thế hiểm yếu, nếu như chúng ta bố trí thêm nữa nhất định là một chốt chặn bất khả xâm phạm.

Âu Dương Hải ừ một tiếng nói:

- Điều này hoàn toàn phải xem tài lực của muội đó.

Đột nhiên ngoài bầy trượng có người lên tiếng hỏi:

- Ai đó ? Xin báo tên ra ?

Âu Dương Hải hơi ngạc nhiên, nghĩ thầm:

? Huynh đệ của Thanh Đạo Minh thật có trách nhiệm, trong lúc vui vẻ thế mà vẫn không bỏ trễ công việc ?.

Lý Xuân Hồng đáp:

- Là Hồng Võ, Khúc Tinh Đàn Chủ đi tuần đêm.

Nói xong hai người cùng cất bước đi qua.

Chỉ thấy hai đại hán vạm vỡ xuôi tay cúi mình nói:

- Bọn thuộc hạ uống chút rượu mà lại phiền đến các Đàn Chủ phải chưa ngủ.

Âu Dương Hải vẫy tay nói:

- Hai vị huynh đệ rất xứng đáng với nhiệm vụ.

Âu Dương Hải và Lý Xuân Hồng đi thẳng qua bảy cửa phòng thủ, không có một ai bê trễ công việc, trong lòng rất vui.

Lý Xuân Hồng mỉm cười nói:

- Thanh Đạo Minh huynh đệ ở ba căn cứ địa, từng được huấn luyện nghiêm khắc, họ ai ai cũng biết rõ là vì tập thể nên đương nhiên không bê trễ công việc.

Âu Dương Hải nhìn nàng một cái, cười nói:

- Thế sao vừa rồi muội lo rằng họ ngủ đi ?

Lý Xuân Hồng cười khanh khách nói:

- Huynh làm sao vậy, thật là khờ à !

Âu Dương Hải nói:

- Đúng, tiểu huynh rất khờ.

Lý Xuân Hồng vùng vằng nói:

- Huynh thật là? muội không đi với huynh nữa.

Âu Dương Hải thấy vậy hơi ngạc nhiên hỏi:

- Hồng muội, huynh đối xử không phải với muội ư ?

Lý Xuân Hồng nói:

- Huynh cho rằng muội thật sự ra để đi tuần đêm ư ?

Âu Dương Hải ồ lên một tiếng, mỉm cười nói:

- Thế thì cảm ơn Hồng muội cùng đi với ta ra đây chơi !

Lý Xuân Hồng hừ lên một tiếng nói:

- Huynh biết rằng muội nhớ huynh biết bao.

Âu Dương Hải thấy vẻ mặt u oán của nàng, vội nói:

- Tiểu huynh cũng rất nhớ muội, có điều? có điều không có thời gian để thổ lộ điều ấy với muội.

Hai người cùng tựa vào nhau mà đi, mùi hương trên mình nàng làm Âu Dương Hải cảm thấy rất dễ chịu.

Lý Xuân Hồng chỉ một bãi cỏ ở góc núi nói:

- Chúng ta ra đó ngồi một lát.

Âu Dương Hải đột nhiên đưa tay ôm lấy tám lưng mảnh mai của nàng, nói:

- Hồng muội, huynh có lời nói với muội?

Lý Xuân Hồng quay người lại đối diện với chàng, hỏi:

- Sư huynh nói với muội điều gì ?

Dưới ánh trăng sao, chỉ thấy đôi mắt của nàng long lanh trong vắt, ẩn hiện tia dịu dàng đến mê người, trên khuôn mặt xinh xắn của nàng lộ ra một nụ cười, gió đêm thổi những sợi tóc trên trán nàng éo vào hai bên thái dương, nàng đẹp đẽ, thuần khiết biết bao, như đoá hoa sen có những giọt sương trên đó.

Âu Dương Hải trù mến nhìn nàng nói:

- Muội rất đẹp !

Nói xong, ngón tay của chàng khẽ gạt mấy sợi tóc bị gió ép vào môi nàng rồi nhẹ nhàng hôn lên môi nàng một cái.

Lý Xuân Hồng hừ lên một tiếng, nói:

- Huynh thật hư ! Muội không chịu đâu.

Nàng nói xong, chuyển người ngã lên mặt cỏ mềm mại.

Âu Dương Hải cũng khẽ nằm xuống bên cạnh nàng, hỏi nhỏ:

- Hồng muội, huynh hư chỗ nào ?

Cặp môi Lý Xuân Hồng muốn mở ra, nhưng?

Môi của Âu Dương Hải đã áp lên môi nàng?

Nụ hôn này?

Huyết mạch của hai người như tăng tốc?

Có hơi rượu trợ lực, nhiệt tình của thiếu nữ lập tức bùng lên.

Đôi tay ngọc của Lý Xuân Hồng khẽ đưa lên cổ chàng.

Ngực của nàng phập phồng đều đặn.

?

Hai người đắm chìm trong nụ hôn tình yêu nóng bỏng mà ngọt ngào.

Đột nhiên bên khe núi vang lên một tiếng ca?

Tiếng ca này tuy rất nhỏ nhưng đã làm thức tỉnh đôi nam nữ đang say sưa trong hạnh phúc.

Âu Dương Hải lật mình ngồi dậy, lắng tai nghe?

Tiếng ca này rất là bi thương, thê lương.

Lý Xuân Hồng vẻ mặt kinh dị, nói:

- Người nào đó ? Lại ca nơi hoang sơn khuya khoắt này ?

Âu Dương Hải nói nhỏ:

- Người đó ở khe núi trước mặt.

Lý Xuân Hồng chợt ý lên một tiếng nói:

- Tiếng ca người đó hát rất là quái dị, giống như kêu gọi tên của ai đó vậy ?

Âu Dương Hải hơi biến sắc, nói:

- Tiếng ca của người đó hình như là đối thẳng vào chúng ta mà hát. Hồng muội, muội đi ra phía nam khoảng mười trượng xem có nghe thấy tiếng ca hay không ?

Lý Xuân Hồng y lời chạy ra ngoài mười trượng, ai ngờ tiếng ca im bật.

Nàng chạy về chỗ cũ, tiếng ca vẫn còn y nguyên.

Nàng cảm thấy kỳ lạ vô cùng, Âu Dương Hải nói:

- Chúng ta qua đó xem thử.

Hai người triển khai khinh công nhảy qua một sườn núi, đến một con dốc nhỏ, dưới bóng tùng lưa thưa có một bóng người áo đen ngồi im lìm.

Người đó đang ngửa cổ ca hát, vận âm buồn bã thê lương.

Âu Dương Hải và Lý Xuân Hồng từ từ đi đến.

Người áo đen thấy hai người đi đến thì chẳng có chút cử động nào, vẫn tiếp tục ngửa cổ hát?

Âu Dương Hải khẽ nhíu mày, quan sát kỹ lưỡng người áo đen này, chàng thấy mặt mũi người đó đã già, tóc bạc trắng, thân người thấp nhỏ, mặc một cái áo dài đen.

Tiếng ca cao vút ngân dài bay thẳng lên tận mây, vương vấn không dứt.

Lão già áo đen khẽ lướt mắt nhìn hai người, quay người định đi?

Âu Dương Hải thấy ông ta muốn đi, vội kêu:

- Xin tiên bói dừng bước.

Hắc y lão nhân dường như không nghe thấy tiếng nói của Âu Dương Hải, vẫn đi về phía trước.

Âu Dương Hải đi nhanh lên hai bước, nói:

- Tiên bói đi chậm lại đã.

Đột nhiên Hắc y lão nhân quay mình lại không nói không rằng nhảy bỏ lại phía Âu Dương Hải.

Vừa một tiếng, tay phải phóng ra một chưởng mãnh liệt vào huyệt ? Kỳ môn ? của Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải ngạc nhiên, không ngờ lão nhân này chẳng nói một câu lại ra tay đánh liền, mà chưởng này hàm ẩn nội kình cực kỳ lợi hại.

Âu Dương Hải khẽ đảo người, nhảy xéo ra bốn bước, quát hỏi:

- Tiền bối ra tay hung hăng như vậy, vì sao? ?

Hắc y lão nhân không để cho chàng nói hết câu, búng người nhảy tới thật nhanh, đưa tay chụp lấy Âu Dương Hải.

Lão ta xuất thủ tốc độ cực nhanh, chiêu thức kỳ lạ vô cùng.

Âu Dương Hải giật mình, nhảy ra sau hơn một trượng.

Ai ngờ hắc y lão nhân như bóng với hình phi đến, song chưởng một trước một sau liên tiếp phóng ra.

Âu Dương Hải lạnh lùng hừ một tiếng, nói:

- Các hạ hung hăng như vậy đừng trách ta vô lễ.

Nói xong chàng tung chưởng tấn công.

Nội kinh của Âu Dương Hải và đôi phương tiếp chạm ? bùng ? một tiếng?

Cả người Âu Dương Hải bị tiềm lực của đôi phương chấn động làm khí huyết nhộn nhạo lùi ra sau ba bốn bước?

Lý Xuân Hồng thất kinh kêu lên, bỏ tới.

Lúc này thân người của hắc y lão nhân vừa rơi xuống đất, hữu chưởng từ từ đẩy ra?

Một luồng tiềm lực mang theo tiếng gió rít áp đến.

Âu Dương Hải hét lên:

- Hồng muội, lùi ra.

Tay trái của Âu Dương Hải vươn ra thật nhanh kéo Lý Xuân Hồng lại.

nội kinh của Hắc y lão nhân đẩy ra đã gần đến người, hữu chưởng của Âu Dương Hải lật nhanh lại tiếp chạm kinh đạo lợi hại tuyệt luân của đôi phương.

Nội kinh của hai bên vừa va chạm, Âu Dương Hải hơi biến sắc, thân hình lắc lư tà áo lay động. Hắc y lão nhân thấy Âu Dương Hải liên tiếp đối liên hai chưởng của mình, hơi giật mình.

Lão lại nghiêng rằng gia tăng kinh lực mạnh thêm, trùng trùng điệp điệp áp thẳng đến.

Âu Dương Hải cảm thấy luồng kinh lực trùng điệp áp đến này mỗi lúc một mạnh hơn, ghê gớm hơn, lại còn liên miên không dứt.

Chàng bất giác sợ hãi, không ngờ lão già thấp nhỏ này chưởng lực lại hùng hậu như vậy.

Trong chốc lát, Âu Dương Hải đổ mồ hôi như tắm.

Lý Xuân Hồng cũng cảm thấy công lực của Hắc y lão nhân này còn hùng hậu hơn so với bất kỳ một người nào trong Thiếu Lâm tam lão, không biết người này là ai ?

Lý Xuân Hồng biết Âu Dương Hải đã tỷ thí nội lực với đôi phương, đã khó di động một bước, lại không thể thâm chưởng lùi lại được.

Trong lòng nàng rất lo, nói:

- Âu Dương ca, muội đi gọi tỷ tỷ đến.

Tuy nàng nói như thế, nhưng vẫn không chịu rời khỏi, vì nàng sợ hễ vừa rời khỏi thì Âu Dương Hải có bề nào thì biết làm sao. Luồng kinh đạo trùng điệp áp tới đó liên miên như sóng trào, mỗi lúc một gay gắt hơn.

Âu Dương Hải tiến đã không được, lùi cũng không xong, bồi rồi vô cùng?

Lý Xuân Hồng lúc này vô cùng hoang mang, nàng kêu lên:

- Hải ca, hãy ráng chống đỡ, mọiu bấn tín hiệu tiến.

? Xoẹt ? một tiếng, Lý Xuân Hồng đã đốt cháy một cây hoả pháo thăng thiên, xé không trung bay vút đi?

Đùng một tiếng, hoả pháo nổ tung trên không.

Lúc này Hắc y lão nhân co tay lại rồi vung tay ra.

Âu Dương Hải bỗng cảm thấy tiềm lực áp trên người của mình vừa giảm đi rồi lại tăng lên, chàng bị chân động bật lùi ra sau ba bước, nhưng chàng vẫn tiếp được chưởng lực của Hắc y lão nhân.

Hắc y lão nhân thấy Âu Dương Hải không bị luồng tiềm lực này đánh bị thương, trong bụng không khỏi kinh hãi, lão ta nhớ trong thiên hạ không có một ai thoát khỏi ngọn chưởng của lão mà sống sót.

Ngay cả Ngũ kỳ trong võ lâm ngang hàng với lão cũng không có một ai dám tiếp chưởng lực trực tiếp với lão.

Không ngờ một đứa tiểu tử hậu bối này lại có thể tỷ thí chưởng lực với mình, chống chọi lại lâu như vậy.

Âu Dương Hải lúc này đã mệt mỏi rã rời, chàng than thầm:

? Không ngờ Âu Dương Hải này lại phải chết trong tay một lão già không biết tên họ !?

Chàng không biết lão già này vì sao khi vừa thấy mặt đã muốn cho mình chết ?

Âu Dương Hải ta thật sự lại phải chết dưới ta của lão ư ?

Lúc này thân mình của Âu Dương Hải đã từ từ đổ nghiêng về phía sau, hiển nhiên chàng đã không thể chống chọi lại được nữa.

Đôi mắt của Hắc y lão nhân lộ ra tia sát khí?

Lý Xuân Hồng kêu lên một tiếng, nàng lao lại phía sau Âu Dương Hải.

Đột nhiên nàng hự lên một tiếng, cả người bắn ra hơn một trượng?

Hoá ra Hắc y lão nhân và Âu Dương Hải tỷ thí chưởng lực, không gian xung quanh họ toả đầy cương khí mạnh mẽ vô song, làm cho người ta không thể nào tiếp xúc bên người họ được.

Âu Dương Hải nghe tiếng kêu của Lý Xuân Hồng, trong lòng rất lo?

Trong lúc nguy nan, chợt sinh trí?

Trong nháy mắt, Âu Dương Hải hét to một tiếng song chưởng của chàng đang trực diện với Hắc y lão nhân chợt thu về đánh trặc diện bên hông?

Thân mình chàng phi thân vọt lên, rồi như con diều đứt dây lộn vài vòng trên không rồi mới rơi xuống. Tuy vậy chàng lại không hề bị một vết thương nào.

Trong lúc Âu Dương Hải phi thân lên.
Hắc Y lão nhân thân hồi chưởng lực không kịp, cả thân người bị bắn ra bảy tám trượng?

Rắc rắc ! Một tiếng, luồng chưởng kinh của lão đã đánh đổ ba cây tùng ngoài bảy trượng.

Hắc y lão nhân dừng thân người lại, không tiếp tục ra tay đánh Âu Dương Hải nữa, lão ta ngẩng đầu phát ra tiếng thở dài vô cùng thê lương buồn bã?

Dường như Hắc y lão nhân vì Âu Dương Hải thoát ra khỏi chưởng lực của lão mà phải thở dài?

Lý Xuân Hồng vội hỏi Âu Dương Hải:

- Huynh? huynh bị thương rồi ư ?

Âu Dương Hải lắc đầu nói:

- Không có, còn muội thì sao ?

Lý Xuân Hồng đứng dậy, nở nụ cười vui vẻ nói:

- Huynh đừng lo. Muội không có sao cả.

Âu Dương Hải hít thở vài hơi, đột nhiên vươn tay rút thanh Quỷ Kiếm ra.

Chợt nghe Hắc y lão nhân cười lạnh lùng nói:

- Người đem Minh Âm Kim Tiền và túi gấm của Bắc Quốc Tiên Cơ đưa ra đây.

Câu nói này như tiếng sấm nổ giữa trời quang.

Âu Dương Hải mừng rỡ nói:

- Tiền bối, tiền bối đến lấy Minh Âm Kim Tiền phải không ?

Hết chương 10

- Xin bạn ghé thăm:

<http://tangkinhcac.maihoatrang.com>

để có các hồi truyện mới nhất của bộ truyện này.

- Nếu bạn muốn giúp đỡ cũng như biết tình hình đánh máy các bộ truyện mới nhất. Xin ghé thăm diễn đàn Mai Hoa Trang:

<http://www.maihoatrang.net>

và vào mục Mai Hoa Chỉ Pháp Luyện Tâm Đường

- Tham gia trò chơi kiếm hiệp Huyết Sử Võ Lâm tại địa chỉ:

<http://www.maihoatrang.net/games/hsvl/>

- Trang thơ Đường của Mai Hoa Trang:

<http://thivien.maihoatrang.com>